

MORGAN RICE

DRAKRIKET

MAGIKERNAS TID - BOK ETT

Morgan Rice

Drakriket

Серия «Magikernas tid», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=56037803

DRAKRIKET:

ISBN 9781094306254

Аннотация

“Alla ingredienser för omedelbar succé finns med: intriger, motintriger, spänning, tappra riddare och blomstrande relationer fyllda med brustna hjärtan, villfarelse och svek. Den passar alla åldrar och kommer att underhålla dig i timmar. En självklar rekommendation till alla fantasyläsares boksamling.”

—Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (om Trollkarlens ring)

“Här ser vi början på något anmärkningsvärt.”

—San Francisco Book Review (om Hjältars väg)

Morgan Rice från USA Today, författaren bakom den toppsäljande Hjältars väg, med över 1300 femstjärniga omdömen, kommer nu med första delen av en häpnadsväckande, ny fantasyserie.

DRAKRIKET (Magikernas tid – Bok ett) skildrar historien om en väldigt speciell 16-årig pojkes uppväxt. Som son till en smed i en fattig familj, ser han inte någon chans att bevisa sina stridsförmågor och ta sig in bland de adliga. Ändå besitter han en kraft som han inte kan förneka och ett öde som han måste följa.

DRAKRIKET berättar också historien om en 17-årig prinsessa som står inför sitt bröllop och samtidigt är ämnad något alldeles storslaget – och om hennes lillasyster, avvisad av familjen och döende i pesten.

Den berättar historien om deras tre bröder, tre prinsar som inte kunde vara mer olika varandra – men som alla tre tävlar om makt.

Den berättar historien om ett kungarike på gränsen till förändring, till invadering; historien om det döende draksläktet som faller från himlen.

Den berättar historien om två rivalkungarikerna, om forsen som delar dem, om ett landskap försett med vilande vulkaner och en huvudstad som endast nås av vågorna. Det är en historia om kärlek och passion, om hat och syskonrivalitet, om skurkar och gömda skatter, munkar och hemliga krigare, ära och prakt, svek och lögn.

Det är historien om Dragonfell, en historia om heder och mod, om trollkarlar, magi och öde. Det är en saga du inte kan lägga ifrån dig förrän långt in på natten, en som tar dig till en annan värld, en vars karaktärer du förälskar dig i och aldrig kommer att glömma. Den tilltalar alla åldrar och kön.

Bok två och tre (DRAKTRONEN och FÖDD FRÅN DRAKAR)
finns nu att förbeställa.

”En livfull fantasi... Bara början på vad som utlovar sig vara en
episk bokserie för unga vuxna.”

– Midwest Book Review (om Hjältars väg)

”Fartfylld... Rices sätt att skriva är stabilt och premisen är
fängslande.”

– Publishers Weekly (om Hjältars väg)

Содержание

KAPITEL ETT	13
KAPITEL TVÅ	22
KAPITEL TRE	33
KAPITEL FYRA	41
KAPITEL FEM	49
KAPITEL SEX	63
KAPITEL SJU	70
KAPITEL ÅTTA	80
Конец ознакомительного фрагмента.	82

Morgan Rice

DRAKRIKET

DRAKRIKET

(MAGIKERNAS TID – BOK ETT)

MORGAN RICE

Om Morgan Rice

Morgan Rice, #1 på bästsäljarlistan och USA Today's bästsäljare, är författaren bakom fantasyserier som TROLLKARLENS RING, som består av sjutton böcker; den bästsäljande bokserien VAMPYRJOURNALERNA, som består av tolv böcker; den bästsäljande ÖVERLEVNADSTRILOGIN, en postapokalyptisk rysarserie som består av tre böcker; den storslagna fantasyserien KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE,

som består av sex böcker; den storslagna fantasyserien AV KRONOR OCH ÄRA, som består av åtta böcker; den storslagna fantasyserien EN TRON FÖR SYSTRAR, som består av åtta böcker; den nya sci-fi-bokserien INVASIONEN, som består av fyra böcker; den nya fantasyserien OLIVER BLUE OCH PROFETSKOLAN, som består av fyra böcker, samt fantasyserien STÅLETS VÄG, som består av fyra böcker (med fler på väg); och av den nya fantasyserien MAGIKERNAS TID. Morgans böcker finns tillgängliga som ljudböcker och i skrift, med översättningar på över 25 språk.

Hör gärna av dig till Morgan på www.morganricebooks.com där du också kan skriva upp dig på e-maillistan, få en gratis bok, delta i gratis utlottningar, ladda ner vår gratisapp, få de senaste nyheterna, koppla upp dig via Facebook och Twitter och hålla kontakten!

Utvalda hyllningar till Morgan Rice

“Om du trodde att det inte fanns någon mening med att leva efter att du läste ut bokserien TROLLKARLENS RING, hade du fel. I DRAKARS UPPKOMST har Morgan Rice skapat något som ser ut att bli ännu en briljant serie, där vi djupdyker i fantasin om troll och drakar, om ära, mod, magi och tron på ödet. Morgan har återigen lyckats att skapa en stark grupp av karaktärer som får oss att heja på dem på varenda sida... Rekommenderat tillskott till boksamlingen för alla som älskar en

välskriven fantasyhistoria.”

--*Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“En saga full med spänning som kommer att älskas av alla som läste Morgan Rices tidigare romaner, samt de som tyckte om verk som ARVTAGAREN av Christopher Paolini... Varenda en som läser ungdomsböcker kommer att sluka Rices senaste verk och be om mer.”

--*The Wanderer, A Literary Journal (om Drakarnas uppkomst)*

“En levande fantasi som väver ihop spänning och intriger. *Hjältars väg* handlar om skapandet av mod och om att förverkliga ett livsöde som leder till utveckling, mognande och excellens... För er som söker fantasyäventyr att verkligen sätta tänderna i, kommer huvudkaraktärerna, verktygen och spänningen att erbjuda er en rad kraftfulla händelser som fokuserar på Thors evolution från drömande barn till en ung vuxen som står inför omöjliga odds i sin kamp för överlevnad... Det är bara början och utlovar en episk bokserie för unga vuxna.”

--*Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)*

“Alla ingredienser för omedelbar succé finns med i TROLLKARLENS RING: intriger, motintriger, spänning, tappra riddare och blomstrande relationer fyllda med brustna hjärtan, villfarelse och svek. Den kommer att underhålla dig i timmar och passar alla åldrar. Rekommenderas för alla fantasyläsares boksamling.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Den episka fantasyserien *Trollkarlens ring* (som för tillfället innehåller hela 14 böcker) börjar med en actionfylld debutroman där Rice presenterar sina läsare för den fjortonåriga Thorgrin ‘Thor’ McLeod, vars högsta dröm är att gå med i Silverbrigaden – bara de bästa riddarna kommer in och de har i uppdrag att tjäna kungen... Rices skrivförmåga är stabil och premissen är fängslande.”

--*Publishers Weekly*

Böcker av Morgan Rice

MAGIKERNAS TID

DRAKRIKET (Bok #1)

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE

DRAKARNAS GRYNING (Bok #1)

DE TAPPRAS UPPKOMST (Bok #2)

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Bok #1)

KONUNGARS MARSCH (Bok #2)

DRAKARS ÖDE (Bok 3)

EN KAMP OM ÄRA (Bok #4)

ÄRANS LÖFTE (Bok #5)

ETT TAPPERT ANFALL(Bok #6)

SVÄRDSRITEN (Bok #7)

VAPENGÅVAN(Bok #8)

HIMMEL AV MAGI (Bok #9)

VAMPYRJOURNALERNA

OMVÄND (Bok #1)

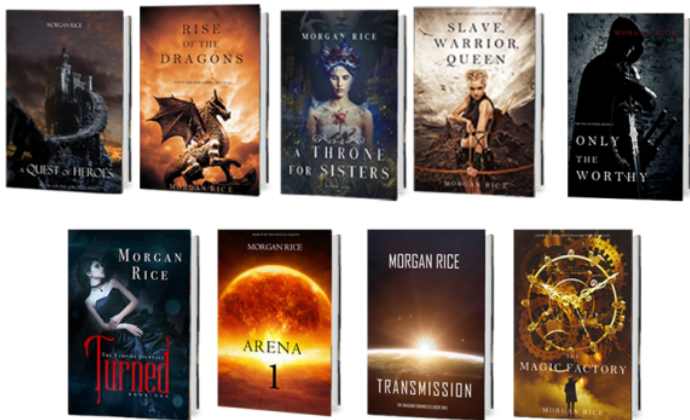
ÄLSKAD (Bok #2)

FÖRRÅDD (Bok #3)

FÖRUTBESTÄMD (Bok #4)

LÄNGTAN (Bok #5)

**Visste du att jag har skrivit flera bokserier?
Om du inte har läst dem alla, klicka gärna på
bilden nedan för att ladda ner en seriestartare!**

Vill du ha gratis böcker?

Prenumerera på Morgan Rices e-maillista och få 4 gratis böcker, 3 gratis kartor, 1 gratis mobilapp, 1 gratis spel, 1 gratis serieroman och exklusiva gåvor! För att prenumerera, klicka på länken nedan!

Copyright © 2019 av Morgan Rice. Alla rättigheter förbehållna. Med undantag för vad som tillåts enligt US Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, spridas eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller ett hämtningssystem, utan att ha föregåtts av tillstånd från författaren. Denna e-bok är licensierad endast för personligt bruk. Denna e-bok får inte säljas vidare eller ges bort till andra människor. Om du vill dela denna bok med en annan person, vänligen köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes för endast din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbete som denna författare lagt ner på att färdigställa boken. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen produkter av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Alla likheter med faktiska personer, levande eller döda, är rent slumpmässiga. Jacket image Copyright cosmin4000, används under licens från istockphoto.com.

KAPITEL ETT

Kung Godwin III i det norra kungariket hade upplevt mycket under sin tid. Han hade sett arméer marschera och han hade sett magi i fullt bruk, men i denna stund kunde han inte göra mycket annat än att stirra på varelsens kropp som låg framför honom, utsträckt och orörlig i gräset. Dess ben, dess fjäll; alltsammans gav stunden en känsla av omöjlighet, där i eftermiddagsljuset.

Kungen klev ner från sin häst, som vägrade ta ett enda steg närmare – kanske på grund av vad varelsen var för något, kanske på grund av var de befann sig. De hade ridit mer än en dag söderut om Royalsport, så att Slateflodens rytande hördes från bara några hundra meter bort. Hans kungarike försvann i dessa rytande, hänsynslösa och våldsamma vatten. Bortom floden kunde det finnas bevakare från söderut som höll koll längs hela den bredd som vattnet rymde. Godwin hoppades dock att det inte var så och inte bara för att han och de andra var så långt hemifrån, tillgängliga för vem som helst som tog sig över broarna som gick mellan de två kungarikerna. Han ville inte att de skulle se detta.

Kung Godwin steg fram och folkmassan som hade följt med honom försökte bestämma sig för om de skulle göra likadant. De var inte många, eftersom det... det här var inte någonting han ville att folk skulle se. Hans äldsta son, Rodry, var där, tjugotre år och så lik den mannen Godwin en gång hade varit, lång och kraftfullt byggd, med ljust hår som hade rakats vid tinningarna

för att inte skymma hans sikt när han fäktade – det var det enda som påminde om hans mor. Rodrys bröder, Vars och Greave, hade stannat hemma; ingen av dem var den sortens man som följde med ut på något som detta. Vars skulle förmodligen klaga på att Rodry hade valts ut för detta, trots att Vars aldrig självman skulle erbjuda sig att följa med på något som kunde vara farligt. Och Greave var förmodligen fast i biblioteket med sina böcker.

Det vore mer sannolikt att Godwins döttrar hade följt med. Åtminstone två utav dem. Den yngsta, Erin, hade njutit av äventyret. Nerra hade åtminstone velat se varelsen, fascineras av den, för att sedan gråta över dess bortgång, trots att varelsen var vad den var. Godwin log vid tanken på hennes godhet men, som alltid, dog leendet när nästa tanke var minnet av hennes senaste hostattack och sjukdomen i sin helhet, som de så noggrant försökte att dölja. Lenore hade förmodligen föredragit att stanna hemma i slottet; hon hade trots allt ett bröllop att förbereda.

I stället för någon av alla de andra var det just Godwin och Rodry. Med sig hade de ett halvt dussin Sporreriddare; Lars och Borus, Halfin och Twell, Ursus och Jorin – av vilka alla Godwin litade helhjärtat på. Vissa av dem hade tjänat honom i flera decennier och deras rustningar var beklädda med riddarnas självutvalda symboler, som gnistrade av plaskat flodvatten. Även byborna som hade stött på den där varelsen var närvarande, liksom den rockbeklädda magikern på sin sjukliga häst.

”Grey,” sa kung Godwin och vinkade fram mannen i fråga.

Mäster Grey tog ett långsamt steg framåt och stödde sig med

sin käpp.

Om situationen såg annorlunda ut, hade Godwin kunnat skratta åt kontrasten mellan dem. Grey var slank och skallig med så blek hy att den nästan passade hans namn, iklädd en vit- och guldmönstrad rock. Godwin var betydligt större, bredaxlad och, uppriktigt sagt, nu för tiden ganska trind om magen. Han hade sin rustning på sig, hans skägg var långt och hans mörka hår nådde honom till axlarna.

”Tror du att de ljuger om det här?” frågade kung Godwin och nickade mot byborna.

Godwin visste att männen alltid försökte, med koben och läderbitar, men hans magiker besvarade inte hans fråga. Grey skakade bara på huvudet och såg honom rakt i ögonen.

En rysning färdades upp för Godwins ryggrad. Det fanns inga tvivel. Det här var inget skämt, inget spratt för att få pengar eller bli omtyckt eller både och.

Det var en drake.

Dess fjäll var rött som blod på rostigt järn. Dess tänder var elfbensvita och lika långa som en fullvuxen man. Dess klor var vassa som rakblad. Gigantiska vingar spred ut sig från kroppen, slitna och trasiga men ändå majestätiska – likt fladdermusvingar i formen, till synes knappt tillräckligt för att hålla upp en sådan enorm best. Varelsens kropp drog ihop sig där den låg på marken men var ändå längre än ett dussin hästar, stor nog att lyfta Godwin som en leksak, om den fortfarande hade varit vid liv.

”Jag har aldrig sett en förut,” erkände kung Godwin och vilade

handen på drakens fjäll. Han hade nästan förväntat sig att den skulle vara varm, men i stället fanns bara dödens kalla stillhet.

”Få har det,” sa Grey. Medan Godwins röst var djup och ljudande, var Greys som ett pappers viskning.

Kungen nickade. Givetvis sa inte den gamle magikern allt han visste. Det var inte en tröstande tanke. Att se en drake nu, en död drake, dessutom...

”Hur mycket vet vi om denna?” frågade kungen. Han gick långs kroppens spann mot det som fanns kvar av svansen, som sträckte ut sig långt bakom varelsen.

”En hona,” sa magikern. ”Röd – med allt vad det innebär.”

Han förklarade förstås inte vad det innebar. Magikern gick runt kroppen med en fundersam min. Då och då slängde han en blick inåt landet som om han klurade på något.

”Hur dog den?” frågade Godwin. Han hade varit med i många strider, men han såg inga skador från yxor eller svärd på varelsen. Han kunde inte ens föreställa sig vilka sorters vapen som kunde skada en sådan best.

”Kanske... bara åldern.”

Godwin stirrade på honom.

”Jag trodde att de levde för alltid,” sa han. I det ögonblicket var han inte längre en kung utan en pojke som sökte upp Grey för första gången, långt bak i tiden, i jakt på hjälp och kunskap. Magikern hade verkat uråldrig redan då.

”Inte för alltid. Tusen år. Och de föds bara under drakmånen,” sa Grey. Det lät som att han citerade någonting.

”Tusen år är ändå alldeles för lång tid för att vi rimligtvis ska hitta en avliden drake här och nu,” sa kung Godwin. ”Jag gillar det inte. Det känns som ett dåligt tecken.”

”Möjligtvis,” medgav Grey – och han var inte en man som ofta medgav sådana saker. ”Döden i sig är ibland ett starkt tecken. Men ibland är det bara döden. Och ibland är det liv också.”

Han sneglade återigen in mot kungariket.

Kung Godwin suckade; det var hopplöst för honom att någonsin fullt förstå den gamle mannen. Han fortsatte stirra på besten och försökte komma fram till hur något så kraftfullt och magnifikt kunde ha dött. Det fanns inga tecken på strid, inga uppenbara skador. Han stirrade in i varelsens ögon som om de kunde förmedla ett svar.

”Far?” ropade Rodry.

Kung Godwin vände sig mot sin son. Han var så lik Godwin när han var i den åldern, muskulös och stark, men med ett spår av sin moders vackra drag och ljusare hår som påminde Godwin om att hon var borta. Rodry satt på en stridshäst i sin skinande blå rustning. Han såg otålig ut vid tanken på att vara fast där utan något att göra. När han hade hört talas om en drake hade han säkert hoppats på att få *slåss* med en. Han var fortfarande ung nog att tro att han kunde vinna mot allt.

Riddarna runtom honom väntade tålmodigt på sin kungs order.

Kung Godwin visste att de inte kunde vara ute hur länge som helst. Så nära floden som de var fanns alltid risken att

sydlänningarna slank över bron i mörkret.

”Om vi är här för länge kommer drottningen att tro att vi båda försöker undvika bröllopsförberedelserna,” påpekade Rodry. ”Det tar tillräckligt lång tid att ta sig tillbaka, även om vi rider på full galopp.”

Det också. När Lenores bröllop bara var en vecka bort skulle inte Aethe vara särskilt förlåtande mot honom, särskilt inte om han var ute med Rodry. Trots hans ansträngande, trodde hon fortfarande att han favoriserade de tre sönerna han hade fått med Illia över de tre döttrarna han hade fått med henne.

”Vi återvänder alldeles strax,” sa kung Godwin. ”Men först måste vi göra någonting åt detta.” Han kastade en blick mot Grey innan han fortsatte, ”Om folk hör talas om en drake, för att inte tala om en *död* drake, kommer de ta det som ett ont tecken och jag vägrar ha onda tecken i farten runt Lenores bröllop.”

”Givetvis,” sa Rodry. Han såg skamsen ut över att han inte själv tänkte på det. ”Så, hur gör vi?”

Kungen hade redan tänkt ut det. Han gick först fram till byborna och tog fram de slantar han hade fått med sig.

”Jag vill tacka er för att ni informerade mig om detta,” sa han och gav dem pengarna. ”Återvänd nu till era hem och berätta inte för någon vad ni har sett. Ni var inte här. Detta hände aldrig. Om jag hör något annat...”

De snappade upp på det utsagda hotet och bugade hastigt.

”Ja, Ers Majestät,” sa den ena innan de skyndade sig därifrån.

”Nu så,” sa han och vände sig mot Rodry och de andra

riddarna. ”Ursus, du är starkast; visa nu hur mycket styrka du faktiskt besitter. Hämta rep, någon av er, så kan vi alla dra besten härifrån.”

Den största av riddarna nickade och alla satte igång att leta genom sadelväskorna, tills en av dem hittade de tjocka repen. Inte helt oväntat var det Twell, ”planeraren”, som hade fått med sig dem.

De knöt repen runt vad som fanns kvar av draken och det tog längre än kung Godwin hade önskat. Bestens massa verkade stå emot alla försök att binda den. Jorin, den vigaste, var tvungen att kravla över varelsen med repet över axeln för att få till en knut. Han tog ett lätt skutt ner till marken, trots rustningen. Till slut hade de, trots svårigheterna, lyckats binda hela kroppen. Kungen gick fram och tog tag i ett rep.

”Nå?” sa han till de andra. ”Tror ni att jag tänker dra ner den i Skiffern helt själv?”

Det fanns en tid då han kanske hade kunnat det, när han var lika stark som Ursus, ja, eller Rodry. Men nu var han väl medveten om att han behövde hjälp. Männen tog lydigt varsina ändar av repen. Kung Godwin kände direkt när hans son började ta i med hela sin styrka och puttade på drakliket från långsidan. Han grymtade ansträngt.

Långsamt började kroppen att förflytta sig och lämnade märken i jorden efter sig. Grey var den enda som inte ansträngde sig för att flytta den, men det hade rent ut sagt inte hjälpt särskilt mycket ändå. Steg för steg fick gruppen draken närmare floden.

Till slut var de vid kanten. De lyckades få ut den dit marken försvann nedåt mot vattnet som utgjorde kungarikets gräns och försvar. Draken låg där så perfekt balanserad att ett andetag hade puttat den över kanten. Godwin tyckte att den nästan såg redo ut att flyga iväg över sydlänningarnas land.

Han satte ena kängan mot drakens sida, gav ifrån sig ett ansträngt ljud och sparkade till.

”Nu är det gjort,” sa han när den slog i vattnet med ett stort plask.

Den försvann dock inte. I stället flöt den där. Det metallgrå vattnets styrka lyckades dra den längs strömmen, slog den mot stenar och vred runt på den. Det var ett strömdrag som ingen man kunde simma i och som till och med vann över drakens vikt. Draken drogs mot det väntande havet där de mörka vågorna skyndade sig att möta en större vattenkropp.

”Vi kan bara hoppas att den inte har lämnat några ungar bakom sig,” mumlade Grey.

Kung Godwin stod där, för utmattad för att ifrågasätta honom, och såg på tills liket var bortom synhåll. Han övertygade sig själv att det bara var för att han ville vara säker på att den inte flöt tillbaka mot hans kungarike, inte kom tillbaka för att ställa till med fler problem. Han övertalade sig själv att han bara stod kvar för att han var andfådd; han var ingen ung man längre.

Men det var inte sanningen. Sanningen var att han var orolig. Han hade regerat över sitt kungarike länge men aldrig sett något liknande förut. Om det hände nu, var det något stort på gång.

Och kung Godwin visste att vad det än var, skulle det påverka hela kungariket.

KAPITEL TVÅ

Devin drömde att han var på en plats långt bortom smidesverkstaden där han arbetade, bortom staden Royalsport där han och hans familj bodde. Han drömde ofta och i drömmarna kunde han ta sig vart han ville, vara vad han ville. I hans drömmar kunde han vara den riddaren han alltid hade velat vara.

Men denna dröm var egendomlig. För det första, *visste* han att han drömde, vilket han vanligtvis inte gjorde. Det innebar att han kunde styra allt och hans omgivning verkade skifta bara han såg på den, lät honom bygga landskap runtom sig.

Det var som om han flöt ovanför kungariket. Nedanför såg han hur allt sträckte ut sig, den norra och den södra delen, delade av Skifferfloden, och han såg Leveros, munkarnas ö, österut. Längst ut i norr, alldeles i utkanten av kungariket – fem eller sex dagars ridande bort – såg han vulkanerna som hade sovit i så många år. Långt västerut syntes den tredje kontinenten, den som folket viskade om, förundrad över vad som bodde där.

Det var en dröm, men samtidigt var det en slående korrekt bild av kungariket, insåg han.

Nu var han ovanför världen. Nu var han i ett mörkt utrymme och det fanns någonting där hos honom: en form som fyllde utrymmet, vars doft var mustig, torr och reptillik. Dess fjäll blänkte till och där i halvdunklet tyckte han sig höra rörelser och

andetag som från en bälg. I drömmen kände Devin hur rädslan steg och hans hand rörde sig instinktivt till handtaget på hans svärd. Han lyfte den blåsvarta metallen.

Stora, guldiga ögon öppnades i mörkret och ännu ett blänk syntes. Genom det skymtade han en kropp med mörka fjäll, en kropp vars storlek han aldrig hade sett maken till tidigare. Dess vingar var vikta och munnen var vidöppen. Något lyste i munnen... Det tog ett ögonblick för Devin att inse att det var en eldslåga som syntes i gapet. Sedan fanns ingenting annat än lågor; de omringade honom, fyllde världen...

Lågorna drog sig undan och gav plats åt ett cirkelformat rum, som om det var i toppen av ett torn. Från golv till tak var rummet fyllt med småsaker, restposter, från ett mångtal epoker och platser; screentryck täckte väggarna och det fanns hyllor med objekt i mässing som Devin inte kunde klura ut syftet med.

Det fanns en man där. Han satt med benen i kors i den enda tomma delen av rummet, en cirkel ritad med krita och omringad av tända ljus. Han var skallig och såg väldigt allvarlig ut, med blicken fäst på Devin. Han hade en tjock rock på sig, broderad med sigill, och smycken som utgjorde mystiska mönster.

”Känner du mig?” frågade Devin när han kom närmare.

En lång tystnad följde, så lång att Devin började undra om han ens hade ställt frågan.

”Stjärnorna sa att om jag väntade här i dina drömmar så skulle du komma,” sa till slut en röst. ”Han som ska bli...”

Devin insåg nu vem mannen var.

”Du är mäster Grey, kungens magiker.”

Han svalde torrt vid tanken. Det sades att denna man hade makten att se saker som ingen sund man skulle vilja, att han varnade kungen om när hans första fru skulle dö och alla skrattade åt honom, tills hon en dag svimmade och slog huvudet i en sten på en av broarna. Det sades att han kunde se in i en människas själ och dra fram det han fann där inne.

Han som ska bli.

Vad kunde det betyda?

”Du är mäster Grey.”

”Och du är pojken som föddes på den omöjligaste av alla dagar. Jag har tittat djupt, jag har undersökt – du ska inte kunna finnas. Men det gör du.”

Devins hjärta rusade vid tanken på att kungens magiker visste vem han var. Varför skulle en man som han vara intresserad av Devin?

Och han visste i det ögonblicket att detta var mer än en dröm.

Det var ett möte.

”Vad vill du mig?” frågade Devin.

”Vill?” Frågan verkade nästan förvåna magikern. Som om något kunde det. ”Jag ville bara se dig med egna ögon. Jag ville se dig den dagen ditt liv ändras för alltid.”

Devins frågor brann inuti honom men mäster Grey sträckte ut ena handen mot ett av ljusen som stod runt om honom och klämde ihjäl lågan med två fingertoppar medan han mumlade något för sig själv.

Devin ville ta ett steg framåt, ville förstå vad som hände, men i stället kände han en oförklarlig kraft dra honom bakåt, ut ur tornet, in i mörkret...

”Devin!” ropade hans mamma. ”Vakna nu, annars missar du frukosten.”

Devin svor och öppnade ögonen. Gryningsljuset kikade redan in genom fönstret i hans lilla familjehem. Det innebar att om han inte skyndade sig, skulle han inte ta sig till Vapenhuset tidigt nog; han skulle inte ha tid att göra någonting innan det var dags att jobba.

Han låg kvar i sängen, andades hårt och försökte skaka bort tyngden från drömmen – känslan av att den var verklig.

Men hur mycket han än försökte, gick det inte. Tyngden hängde över honom som en tung rock.

”DEVIN!”

Devin skakade på huvudet.

Han flög upp ur sängen och skyndade sig att klä på sig. Hans kläder var enkla, lappade på vissa ställen. Vissa var gamla plagg han hade ärvt från sin far och satt ibland lite dåligt eftersom Devin, som sextonåring, var mycket slankare än hans far hade varit. Devin var dock ganska genomsnittlig för en pojke i den åldern, om än lite längre.

Han strök bort sitt mörka hår från ansiktet med händer täckta

med brännmärken och sår från Vapenhuset. Han visste att det skulle bli värre när han blev äldre. Gamle Gund kunde knappt röra vissa av sina fingrar efter allt slit som jobbet där krävde av honom.

Devin klädde på sig och skyndade sig till köket i familjens lilla stuga. Han satte sig ner vid köksbordet och åt gryta med sin mor och far. Han moppade upp det sista med en bit hårdbröd och visste att även om det var en enkel måltid, behövde han allt han kunde få i sig för att klara en hel arbetsdag i Vapenhuset.

Hans mor var en liten, fågellik kvinna som såg så skör ut bredvid honom att man nästan förväntade sig att hon skulle gå sönder av allt jobb hon utförde. Men det gjorde hon aldrig.

Hans far var kortare än honom men bred och muskulös; hård som teakträ. Hans händer var som två hammare och tatueringarna som täckte hans armar antydde spår av andra ställen, från det södra riket till platserna långt öst om havet. Det fanns till och med en liten karta på hans ena arm som visade båda kungarikerna, ön Leveros och kontinenten Sarras, så långt ut på havet.

”Varför stirrar du på mina armar, pojk?” frågade hans far med en grov röst. Han var en man som hade svårt att visa ömhet. Till och med när Devin fick sin position i Vapenhuset, eller när han bevisade sig skickligare på vapensmidning än de allra bästa mästarna, gjorde hans far inte mer än att nicka.

Devin ville desperat berätta om sin dröm. Men han visste bättre. Hans far skulle håna honom eller få ett utbrott av

avundsjuka.

”Jag har bara inte märkt den där tatueringen förut,” sa Devin. Vanligtvis hade hans far längre armar och Devin var sällan där länge nog för att stirra. ”Varför finns Sarras och Leveros med? Var du där när du var—”

”Det har du inget med att göra!” tjöt hans far. Ilskan över en sådan enkel fråga var talande. Han drog snabbt ner ärmarna och knöt banden vid handlederna så att Devin inte kunde se armarna mer. ”Det finns saker man inte frågar om!”

”Förlåt,” sa Devin. Vissa dagar visste han knappt vad han skulle säga till sin far; dagar då han knappt ens kände sig som hans son. ”Jag borde gå till jobbet.”

”Så tidigt? Inte tänker du väl träna fäktning igen?” kontrade hans far. ”Du försöker fortfarande bli riddare, eller hur?”

Han verkade oerhört upprörd och Devin kunde inte förstå varför.

”Vore det så farligt?” frågade han försiktigt.

”Vet hut, pojk,” spottade hans far. ”Du är ingen riddare. Du är en helt vanlig person – som oss andra.”

Devin höll tillbaka sina arga motargument. Han behövde inte vara på plats förrän om en timme men han visste att om han stannade hemma längre skulle det bli tjafs. Som det alltid blev.

Han ställde sig upp och gick ut utan att ha ätit klart.

Devin nåddes av ett dämpat solljus. Staden slumrade fortfarande runt om honom, låg tyst i den tidiga morgonen. Till och med de som jobbade nattskift hade kommit hem.

Det innebar att Devin hade gatorna för sig själv när han gick till Vapenhuset, sprang över stenarna på vägen i full fart. Ju snabbare han kom dit desto mer tid hade han. Dessutom hade svärdmästarna förklarat för sina elever att den sortens träning var viktig för att få bra kondition inför strider. Devin var inte säker på om någon av de andra eleverna sprang dit, men han gjorde det. Han behövde bemästra alla möjliga förmågor om han skulle bli riddare.

Devin fortsatte sin väg genom staden, sprang snabbare, hårdare, försökte fortfarande skaka av sig den där drömmen. Hade det varit ett verkligt möte?

Han som ska bli.

Vad betydde det?

Dagen ditt liv förändras föralltid.

Devin såg sig omkring som om han letade efter ett tecken, en ledtråd till vad som skulle förändra honom idag.

Han såg ingenting annat än stadens vanliga vardag.

Hade det bara varit en dum dröm? En önskan?

Royalsport var en stad av broar och gränder, mörka hörn och skumma dofter. Vid lågvatten, när floden mellan öarna var tillräckligt låg, kunde folk vandra mellan flodbäddarna, men det fanns alltid vakter ute för att se till att folk inte gick till stadsdelar de inte hörde hemma i.

Kanalerna som gick mellan öarna bildade ett nätverk av koncentriska cirklar med de rikare stadsdelarna i cirklarnas hjärta, skyddade av vattendragen runtom. Det

fanns nöjesområden och adelsområden bortom hjärtat, följt av handelsområden och de fattigare områdena där man alltid fick se till att hålla hårt om pengapungen.

Alla de särskilda Husen stod längs horisonten, var och en tilldelad en uråldrig institution, lika gamla som kungariket själv – äldre, till och med, eftersom de var relikter från den tid då drakkungarna sägs ha regerat, innan krigen körde ut dem. Vapenhuset spydde ut rök trots att det var så tidigt, medan Kunskapshuset stod tyst och liknade två hopkopplade spiror. Handelshuset var förgyllt så att det glänste och Suckhuset befann sig i nöjesområdets kärna. Devin for som ett skott genom gatorna och försökte att undvika de få andra som var vakna, helt inriktad på Vapenhuset.

När han kom fram var Vapenhuset nästan lika stillsamt som resten av staden. Det fanns en vakt vid dörren, men han kände Devin och var van vid att pojken kom dit vid udda tider. Devin passerade honom, nickade som hälsning och slank in i byggnaden. Han tog svärdet som han hade använt sig mest av den senaste tiden, stabilt och trofast, perfekt för en soldats hand. Han gjorde klart handtagets omhölje och tog med svärdet till övervåningen.

Här fanns inte stanken som resten av smidesverkstaden hade och inte heller smutsen. Det var ett utrymme med rent trä och sågspån som fångade upp eventuella blodspill, där vapen och rustningar stod på ställningar och ett tolvsidigt träningsutrymme fanns i mitten, omgiven av några bänkar där de som väntade på

sin tur att träna kunde sitta. Det fanns pålar och dylikt som de tappra eleverna kunde träna med.

Devin gick fram till kvintanen; en pelare på fot som var längre än han själv, med metallpålar som fick agera vapen genom att svinga tillbaka mot fåktaren som slagit den. Tricket var att träffa den med svärdet och sedan flytta på sig eller parera, att hålla motattacken utan att fastna med sitt vapen, att slå till utan att bli slagen. Devin antog en defensiv pose och högg till.

Hans första attacker var stadiga medan han vande sig och provade på svärdet. Han tog emot de första tillbakasvingarna som pålen gjorde, sedan drog han sig åt sidan i några omgångar, lät sig långsamt lära känna svärdet i handen. Han ökade farten, justerade sitt fotarbete, rörde sig från en position till en annan: oxen, vålnaden, långpositionen och om igen.

Vid något tillfälle slutade han att tänka på varje enskild rörelse. Huggen och pareringarna flöt ihop till en helhet där ljudet av metall mot metall ekade och hans svärd fladdrade ut för att attackera och stöta till. Han höll på tills han blev svettig, tills kvintanen rörde sig så fort att den kunde skada honom om han felbedömde ett enda steg.

Till slut klev han tillbaka och saluterade pålen som han hade sett ryttarna göra mot sina motståndare, innan han inspekterade svärdet efter skador. Det fanns inga hack eller sprickor på den. Det var bra.

”Din teknik är bra,” sa en röst.

Devin flög runt och stod plötsligt ansikte mot ansikte med en

man i trettioårsåldern klädd i ridbyxor och en tröja som hade knutits tätt runt kroppen, för att undvika att tyget kom i vägen för ett svingande svärd. Han hade långt, mörkt hår som var uppsatt i flätor, täta nog att inte luckras upp under en strid, och örnlika ansiktsdrag som ledde blicken till ett par genomträngande grå ögon. Han haltade lite när han gick, kanske från en gammal skada. ”Men du borde inte sätta vikten på hämlarna när du vänder sig, annars kan du inte justera kroppshållningen förrän rörelsen är över.”

”Du... du är svärdmästare Wendros,” sa Devin. Huset hade många svärdmästare, men Wendros var den de adliga betalade för att få träna med. Vissa väntade i flera år för att få chansen.

”Är jag det?” Han tog en stund åt att stirra på sin reflektion i en rustning. ”Nämen, det är jag. Hmm. Jag skulle lyssna på vad jag har att säga i så fall, om jag vore du. Det sägs att jag vet allt som går att veta om svärd, som om det vore mycket.”

”Här har du ännu ett viktigt råd,” tillade svärdmästare Wendros. ”Ge upp.”

”Vad?” sa Devin, chockerad.

”Ge upp på att bli fäktare,” sa han. ”Soldater behöver bara veta hur man står på rad. Det krävs mer för att bli en krigare.” Han lutade sig nära. ”Mycket mer.”

Devin visste inte vad han skulle säga. Han visste att han anspelade på något större, något bortom sin vishet; ändå hade han ingen aning om vad det kunde vara.

Devin ville säga någonting, men kunde inte få fram orden.

Wendros vände sig om och marscherade bort i solnedgången.

Devin kom återigen att tänka på sin dröm. Han kunde inte hindra känslan att den var kopplad till det här.

Han kunde inte hindra känslan att idag var dagen då allt skulle förändras.

KAPITEL TRE

Prinsessan Lenore kunde knappt tro sina ögon när hon såg vilken skönhet betjänarna förvandlade slottet till inför hennes bröllop. Från grå sten till något mantlat i blå siden och eleganta bildvävnader, kedjor av vävda löften och dinglande dekorationer. Runtom henne var ett dussin tjänsteflickor upptagna med att förbereda klänningar och utsmyckningar; de susade runt henne som en bisvärm.

De gjorde det för hennes skull och Lenore var uppriktigt tacksam för det, även om hon visste att, som prinsessa, borde hon ha förväntat sig det. Lenore hade alltid funnit det anmärkningsvärt hur andra var beredda att göra så mycket för hennes skull, bara för att hon var hon. Hon uppskattade skönhet nästan mer än någonting annat och här sprang de runt och åstadkom en sådan förvandling av slottet med bara lite siden och spets...

”Du ser perfekt ut,” sa hennes mor. Drottning Aethe såg praktfull ut där hon stod i mörk sammet och glittrande juveler och gav order mitt i allt.

”Tycker du det?” frågade Lenore.

Hennes mamma ledde henne till den stora spegeln som hennes tjänsteflickor hade ställt fram. I spegeln såg Lenore likheterna mellan sig och sin mor, från det nästan svarta håret till den långa, slanka formen. Förutom Greave hade alla andra syskon ärvt sina

utseenden av deras far, men Lenore var tydligt sin mamas dotter.

Tack vare tjänsteflickornas arbete, lyste det om henne; hon bar sidenplagg och diamanter och hennes hår var flätat med blå tråd medan klänningen var broderat med silver. Hennes mor gjorde några små justeringar och kysste hennes kind.

”Du ser perfekt ut, precis så som en prinsessa bör.”

Det var den största komplimangen hon kunde få från sin mamma. Hon hade alltid sagt till Lenore att som äldsta syster var hennes uppdrag att vara prinsessan som kungariket behövde, till utseende och beteende. Lenore gjorde sitt bästa och hoppades att det dög. Det kändes aldrig som att det gjorde det, men hon försökte ändå alltid att leva upp till den person hon behövde vara.

Det innebar förstås att hennes systrar hade friheten att vara... andra saker. Lenore önskade att Nerra och Erin var där idag också. Åh, Erin skulle klaga på att behöva testa klänningar och Nerra skulle ursäkta sig halvvägs igenom för att hon inte mådde bra, men Lenore kunde ändå inte föreställa sig någon hon hellre hade där hos sig.

Tja, en annan person, kanske.

”När kommer han?” frågade Lenore sin mor.

”De säger att hertig Viris följe kom fram denna morgon,” sa hennes mor. ”Hans son borde vara bland dem.”

”Gjorde de?” Lenore sprang omedelbart fram till fönstret och balkongen som fanns där för att luta sig ut över kanten, som om hon skulle se sin trolovades ankomst om hon bara var en liten

bit närmare staden. Hon såg ut över öarna som sammanlänkades av broar – det som utgjorde Royalsport – men från den höjden var det inte möjligt att få syn på några specifika individer, bara de koncentriska ringarna av vatten som separerade öarna och byggnaderna där emellan. Hon såg vaktbarackerna som männen spillde ut från när det var lågvatten för att hålla koll på flodtrafiken och hon såg Husen; Vapenhuset, Suckhuset, Kunskapshuset och Handelshuset. Var och en stod i hjärtat av sina respektive distrikt. Hon såg de fattigas hus på ön närmast stadens yttre kanter och de magnifika husen som tillhörde de rikare invånarna, närmare stadskärnan. Vissa av de rika hade till och med sina egna små öar. Slottet reste sig över allt detta, förstås, men det innebar inte att Lenore kunde se mannen som hon skulle gifta sig med.

”Han kommer,” lovade hennes mamma. ”Din far har arrangerat en jakt inför morgondagen, som en del av firandet, och hertigen skulle aldrig missa en jakt.”

”Hans son kommer hit för fars jakt men inte för att träffa mig?” ifrågasatte Lenore. För ett ögonblick kände hon sig lika nervös som en liten flicka, som om hon inte var en kvinna på arton somrar. Det var lätt att tro att han inte ville ha henne, att han inte älskade henne, när det var ett arrangerat giftermål som detta.

”Han kommer att träffa dig och han kommer att älska dig,” lovade hennes mor. ”Hur skulle han kunna låta bli?”

”Jag vet inte, mor... han har inte ens sett mig,” sa Lenore och

kände hur nerverna hotade att överväldiga henne.

”Det gör han snart... och...” Hennes mor blev tyst när det knackade på kammardörren. ”Kom in.”

Ännu en tjänsteflicka kom in, men denna var inte lika fint klädd som de andra; en slottstjänare, snarare än en av prinsessans privata tjänare.

”Ers Majestät, Ers Höghet,” började hon med en nigning. ”Jag har skickats för att informera er att hertig Viris son Finnal har anlant och väntar i det större förrummet, om ni har tid att möta honom innan gästabudet.”

Åh, gästabudet. Hennes far hade utnämnt en hel vecka åt den, om inte mer, öppen för alla och fylld med underhållning.

”Om jag har tid?” sa Lenore, innan hon mindes hur saker och ting fungerade vid hovet. Hon var trots allt en prinsessa. ”Givetvis. Var snäll och meddela Finnal att jag kommer ner direkt.”

Hon vände sig mot sin mor. ”Har far verkligen råd att vara så generös med gästabudet?” frågade hon. ”Jag är inte... Jag *förtjänar* inte över en veckas gästabud. Det tar säkert jättemycket från både pengarna och matförrådet.”

”Din far *vill* vara generös,” sa Lenores mor. ”Han säger att jakten i morgon kan bidra med tillräckligt för att kompensera det.” Hon skrattade. ”Min make tror fortfarande att han är den störste av jägare.”

”Det blir ett bra tillfälle att organisera saker medan alla är upptagna med gästabudet,” antog Lenore.

”Det också,” svarade hennes mor. ”Tja, om det ska hållas ett gästabud, måste vi se till att du är klädd för det, Lenore.”

Hon gjorde stort väsen över Lenores utstyrsel en stund till och Lenore hoppades verkligen att hon såg anständig ut.

”Nu så. Ska vi gå ner och träffa din blivande make?”

Lenore nickade, oförmögen att dölja den iver som ville springa från hennes bröstorg. Hon gick med sin mor och sitt kotteri av tjänsteflickor genom slottet, mot förrummet som ledde till den stora salen.

Det fanns så många människor i slottet och alla jobbade på förberedelserna inför bröllopet. Många av dem var också på väg till den stora salen. Slottet var fyllt med slingrande svängar och rum som ledde till nya rum; dess helhet var en spiral, precis som staden själv, så att eventuella angripare stod inför lager på lager av försvar. Hennes förfäder hade dock skapat något annat än bara grå sten som försvar; varje rum var målat i färger som var så starka att de verkade ta med sig den yttre världen in i rummet. Tja, kanske inte den värld som fanns i staden – den världen var regn, lera, rök och kvävande ånga.

Lenore begav sig genom en innerbalkong med målningar som avbildade hennes förfäder längs ena väggen. Var och en av dem såg starkare och elegantare ut än den förra. Därifrån tog hon en slingrande trappa förbi ett flertal salonger, mot förrummet innan den stora salen. Hon stod med sin mor utanför dörren och väntade på att tjänstefolket skulle öppna dörren och presentera henne.

”Prinsessan Lenore av det Norra Kungariket och hennes mor, drottning Aethe.”

De klev in – och där var han.

Han var... perfekt. Det fanns inget annat ord för känslan han satte i Lenore när han vände sig mot henne och gled ner i den mest graciösa bugningen hon hade sett på länge. Han hade mörkt hår i underbara, korta lockar; raffinerade ansiktsdrag, nästan vackra; samt en kroppsform som verkade både atletisk och slank, klädd i en röd väst och grå hosor. Han såg ut att vara ett eller två år äldre än Lenore, men det var för henne spännande snarare än skrämmande.

”Ers Majestät,” sa han med en blick mot Lenores mor. ”Prinsessan Lenore. Jag är Finnal från huset Viris. Jag kan bara säga hur länge jag har sett fram emot detta ögonblick. Ni är ännu skönare än jag föreställde mig.”

Lenore rodnade. Hon rodnade *aldrig*. Hennes mor hade alltid sagt att det var opassande. När Finnal höll ut sin hand, tog hon den i sin så graciöst hon kunde och kände styrkan i honom. Hon föreställde sig hur det skulle vara om dessa händer drog henne närmare för en kyss, eller mer än en kyss...

”Vid er sida känner jag mig knappt som den sköna,” sa hon.

”Om jag skiner, är det bara en reflektion av ert ljus,” svarade han. Så stilig och så poetisk, dessutom?

”Det är svårt att tro att vi kommer att vara gifta inom en vecka,” sa Lenore.

”Jag tror att det kanske är för att vi inte är de som har lagt ner

långa månaders arbete på att förhandla om giftermålet,” svarade Finnal. Han log ett vackert leende. ”Men jag är glad att våra föräldrar gjorde det.” Han såg sig omkring i rummet, på Lenores mor och tjänsteflickorna. ”Det är nästan synd att jag inte kan ha er här för mig själv, prinsessan, men det kanske är bäst så. Jag är rädd att jag skulle tappa bort mig i era ögon. Då skulle er far bli missnöjd med mig, eftersom jag skulle missa så mycket av hans gästabad.”

”Får ni alltid till sådana fina komplimanger?” frågade Lenore.

”Bara när de är förtjänta,” svarade han.

Lenore kände hur hon förlorade sig i sina fantasier om honom när hon stod bredvid honom vid dörren till den stora salen. När betjänarna öppnade den, såg hon gästabadet i full fart. Hon hörde bardens musik och såg akrobaterna som erbjöd underhållning längre bort i salen där stadsborna satt.

”Vi borde gå in,” sa hennes mor. ”Din far kommer utan tvekan att vilja visa sin entusiasm över giftermålet och han vill nog också se hur lycklig du är. Visst är du lycklig, Lenore?”

Lenore såg in i sin fästmans ögon och kunde inte göra annat än att nicka.

”Ja,” svarade hon.

”Och jag ska sträva efter att ni förblir det,” sa Finnal. Han tog hennes hand, lyfte den till sina läppar och lämnade genom hudkontakten en hetta där som spred sig genom hela Lenores kropp. Hon kunde inte låta bli att tänka på alla andra ställen han kunde kyssa och han log, som om han visste precis vilken effekt

hans charm hade. ”Snart, min älskade.”

Hans älskade? Älskade Lenore honom, när de nyss hade mötts? Kunde hon älska honom efter bara en kort beröring? Lenore visste att det var nonsens att tro att hon kunde det, något från en bards sånger, men i den stunden trodde hon ändå det. Åh, hon trodde verkligen det.

Med ett leende tog hon ett steg framåt samtidigt som Finnal och visste att tillsammans liknade de nog någonting ur legenderna, för de som iakttog dem. De rörde sig som en enhet, sammanlänkade.

Snart skulle de verkligen vara sammanlänkande och den tanken var mer än nog för Lenore när de gick längre in i salen för att delta i festandet.

Ingenting, tänkte hon, kunde möjligtvis förstöra den stunden.

KAPITEL FYRA

Prins Vars hällde i sig ett krus med öl och såg till att ha bra utsikt över Lyril under tiden. Hon låg fortfarande naken i hans säng, satte sig sedan upp och såg på honom med en tydlig nyfikenhet som matchade hans egen. Blåmärkena från kvällen innan syntes bara lite grann.

Som hon bör, tänkte Vars. Han var en blodsprins trots allt. Kanske inte lika muskulös som sin storebror men ung, tjuogoett år, och fortfarande stilig. *Hon bör se på mig med nyfikenhet, med intresse och aktning*, tänkte han, *kanske till och med fruktan, om hon visste vilka saker jag vill göra med henne just nu.*

Nej, det fick vänta. Att vara hårdhänt var en sak, men hon var ädel nog att det spelade roll. Det var bättre att gå hela vägen med någon som inte skulle saknas.

Lyril var vacker hon också, förstås; Vars skulle inte ta henne till sängs annars. Hennes hår var eldslågor och hennes hud var gräddfärgad. Hon var fyllig och grönögd. Hon var en adelsmans äldsta dotter, en adelsman som såg sig själv som handelsman – eller en handelsman som hade köpt sig adelstiteln, Vars mindes inte riktigt och brydde sig inte heller. Hon var underställd honom – hon gjorde som han sa. Spelade resten någon roll?

”Har ni sett tillräckligt, min prins?” frågade hon. Hon ställde sig upp och rörde sig mot honom. Vars gillade sättet hon gjorde det på. Han gillade sättet hon gjorde det mesta på.

”Min far vill att jag följer med på jakt i morgon,” sa Vars.

”Jag skulle runna rida med dig,” sa Lyril. ”Se efter dig och erbjuda mina tjänster medan du rider.”

Vars skrattade. Om det sårade henne, än sen då? Hur som helst var hon nog van vid det här laget. Vanligtvis låg han inte med kvinnor särskilt länge; han tappade intresset, de gled ifrån varandra, eller så gjorde han dem för illa. Lyril hade hållit ut längre än de flesta. I flera år nu. Dock hade det givetvis funnits andra än henne under den tiden.

”Skäms du över att ses med mig?” frågade hon.

Vars tog ett steg närmare henne, höll fast henne med en blick. I det ögonblicket av fasa var hon den vackraste människan han någonsin hade sett.

”Jag gör som jag vill,” sa Vars.

”Ja, min prins,” svarade hon med ännu en rysning som fick Vars armar att darra av lust.

”Du är skönare än någon annan kvinna, du är adlig, du är perfekt,” sa han.

”Så varför tar du så lång tid på dig att fria till mig?” frågade Lyril. Det var en uttjatad diskussion. Hon hade frågat och antytt och kommenterat så länge Vars kunde minnas.

Han flög mot henne, snabbt och skarpt, och grep tag i hennes hår. ”Fria till dig? Varför skulle jag gifta mig med dig? Tror du att du är speciell?”

”Det måste jag vara,” argumenterade hon. ”Annars skulle inte en prins som du vilja ha mig.”

Det stämde, i och för sig.

”Snart,” sa Vars och tvingade ilskan att dra sig undan. ”När det passar sig.”

”När kommer det att passa sig?” krävde hon. Hon började att klä på sig. Blotta åsynen av det fick Vars att vilja klä av henne igen. Han rörde sig mot henne och kysste henne djupt.

”Snart,” lovade han; det var enkelt att lova. ”Men till dess...”

”Till dess ska vi befinna oss på din fars gästabud för att fira att din systers fästman har anlänt,” sa Lyril. Hon såg fundersam ut. ”Jag undrar om han är stilig.”

Vars vände henne mot sig med ett grepp så hårt att hon drog efter andan. ”Räcker jag inte för dig?”

”Räcker? Du mer än räcker.”

Vars stönade åt ordfällan han hade gått rakt in i och vände sig sedan bort för att klä på sig. Han letade rätt på vinflaskan och sippade på den under tiden. Han erbjöd Lyril, som också tog sig några klunkar, innan de begav sig ut genom slottet, genom dess svängar och runt dess hörn, mot den stora salen.

”Ers Höghet, frun,” hälsade en betjänt när de gick förbi, ”gästabudet har redan börjat.”

Vars vände sig mot mannen. ”Tror du att du behöver meddela mig det? Tror du att jag är dum eller inte har koll på tiden?”

”Nej, min prins, men er far—”

”Min far är antingen upptagen med det politiska eller så lyssnar han på Rodry som skryter över vad än han har haft för sig,” sa Vars.

”Som ni säger, Ers Höghet,” sa mannen. Han började att gå.

”Vänta,” sa Lyril. ”Tror du att du bara kan gå härifrån? Be om ursäkt till prinsen – och till mig – för att du störde oss.”

”Ja, givetvis,” sa betjänten. ”Jag är så hemskt—”

”En riktig ursäkt,” sa Lyril. ”På dina knän.”

Mannen tvekade ett ögonblick, innan Vars lade sig i, ”Gör det.”

Betjänten sjönk till sina knän. ”Jag ber om ursäkt för att ha stört er, Ers Höghet, frun. Jag borde inte ha gjort det.”

Vars såg hur Lyril log.

”Nej,” sa hon. ”Gå nu, bort härifrån.”

Betjänten praktiskt taget sprang när hon sa så, som en hare jagad av en jakthund. Vars skrattade åt den flyende mannen.

”Ibland är du så utsökt grym,” sa han. Han uppskattade det med henne.

”Bara när det är underhållande,” svarade Lyril.

De fortsatte mot salen. Allt var förstås redan i full gång när de kom fram; alla drack och dansade, åt och njöt. Vars såg sin halvsyster längst fram, uppmärksamhetens centrum, tillsammans med sin framtida make. Varför kungens andra frus avkomma förtjänade så mycket uppmärksamhet förstod han sig inte på.

Det var illa nog att Rodry stod där med en hop adliga ungdomar i ena hörnet och beundrades för historierna om hans eskapader. Varför hade ödet gjort honom äldst? Det var helt ologiskt enligt Vars, som såg tydligt att Rodry hade lika stor chans att bli en bra kung som att flyga, med de där övermuskulösa

armarna.

”Ett bröllop som detta innebär givetvis en del möjligheter,” sa Lyril. ”Det samlar så många hertigar och hertiginnor...”

”Som vi kan bekanta oss med,” sa Vars. Han förstod hur spelet gick till. ”Och självklart hjälper det att känna till deras svagheter. Visste du att greve Durris där borta är svag för rökning?”

”Nej, det visste jag inte,” sa Lyril.

”Ingen annan kommer att få veta det heller, så länge han kommer ihåg att jag är hans vän,” sa Vars. Han och Lyril fortsatte genom folkmassan och rörde sig så småningom åt olika håll. Han såg hur hon ögnade kvinnorna i salen, hur hon letade efter alla detaljer som gjorde dem mindre vackra än henne, eller svagare, eller helt enkelt inte på samma nivå som henne. Hon försökte förmodligen också att räkna ut alla övertag hon kunde få över dem. Det fanns en strävhet i hennes bedömning som Vars tyckte om. Det kanske var på grund av den som han hade varit med henne så länge.

”Och det är förstås ännu en anledning att inte följa med och jaga i morgon,” sa han. ”Med alla idioter ur slottet, kan jag göra vad jag vill. Kanske arrangera saker för mitt gynnande.”

”Hörde jag ’jaga’?”

Hans brors röst hade samma kraft och bas som alltid. Vars vände sig mot Rodry och tvingade fram leendet som han hade tränat fram under hela sin uppväxt.

”Rodry, min bror,” sa han. ”Jag insåg inte att du var tillbaka från... Vart var det du och far åkte någonstans, nu igen?”

Rodry ryckte på axlarna. ”Du kunde ha följt med så skulle du veta.”

”Ah, men du kom springande,” sa Vars, ”och det är du som betyder något för honom.”

Om Rodry snappade upp bitterheten i orden, visade han inga tecken på det.

”Kom nu,” sa Rodry och klappade honom på ryggen. ”Häng med mig och mina vänner.”

Han fick det att låta som en stor ära att umgås med honom och alla de unga narrarna som avgudade honom. Det var mer som en bestraffning som Vars hade betalat äkta guld för att undvika. De trodde sig vara som hans fars Sporreriddare, trots att ingen av dem hade kända namn ännu. Vars leende blev ännu mer forcerat när han tvingades in bland dem och han slet åt sig en bågare med vin som välbehövad distraktion. Inom kort var den tömd och han sträckte sig efter en ny.

”Vi pratade om alla jakter vi har varit ute på,” sa Rodry. ”Berwick hävdar att han tog ihjäl ett vildsvin med en dolk en gång.”

En av de unga männen bugade. Det fick Vars att vilja sparka honom i ansiktet. ”Jag blev stångad två gånger.”

”Då kanske du borde ha använt ett spjut,” sa Vars.

”Mitt spjut gick sönder när jag tränade i Vapenhuset,” sa Berwick.

”När var du senast och tränade där, käre bror?” frågade Rodry, men det var uppenbart att han redan visste svaret. ”När går du

med bland riddarna, som jag har gjort?”

”Jag tränar med svärdet,” sa Vars, förmodligen lite för defensivt. ”Jag tycker bara att det finns andra viktiga saker att ägna sig åt än att träna hela dagarna.”

”Du kanske bara inte gillar tanken på att möta en rival som är redo att klå upp dig, eller hur, brorsan?” sa Rodry och klappade Vars på axeln. ”Precis som du inte gillar att jaga, ifall något skulle hända dig.”

Han skrattade och det grymmaste med det hela var att Vars bror förmodligen inte såg det som sårande. Rodry var inte en man som gick igenom livet med varsamhet, trots allt.

”Kallar du mig feg, Rodry?” sa Vars.

”Inte då,” sa Rodry. ”Det finns män som är ämnade att vara ute på slagfältet och män som passar bättre i hemmet, inte sant?”

”Jag kan om jag vill,” sa Vars.

”Åh, du tappra riddare!” sa Rodry och släppte lös ännu ett skratt som ingen annan än Vars hörde grymheten i. ”I så fall borde du följa med oss! Vi ska in till staden och se till att vi har alla vapen vi behöver i morgon.”

”Och lämna gästbudet?” kontrade Vars.

”Gästbudet kommer att pågå i flera dagar till,” högg Rodry tillbaka. ”Kom igen, vi kan välja ut ett finfint spjut åt dig, så kan du visa oss hur man jagar vildsvin.”

Vars önskade att han helt enkelt kunde gå därifrån, eller ännu bättre, drämma ner sin brors ansikte i närmaste bord. Kanske misshandla det tills det blev mos av honom och Vars blev

arvingen han alltid borde ha varit. I stället visste han att han skulle bli tvungen att följa med ner till staden, över broarna, men där nere kunde han åtminstone hitta någon att ta ut sin ilska på. Ja, Vars såg fram emot det, och till det som kom efteråt. Kanske till och med att bli kung en dag.

Men delen av honom som skrek att han skulle hålla sig säker och undvika fara resonerade just nu att det inte vore klokt att konfrontera hans bror. Nej, det fick han vänta med.

Men den som stod i hans väg nere i staden skulle allt få betala.

KAPITEL FEM

Devin svingade hammaren, slog den över metallklumpen som skulle bli ett svärd. Musklerna i hans rygg värkte med varje slag och hettan i smidesverkstaden fick svetten att sippra genom hans kläder. I Vapenhuset var det alltid varmt och så här nära smidesässjan var det nästan outhärdligt.

”Fortsätt så, pojk,” sa gamle Gund.

”Jag är sexton, jag är ingen pojke,” svarade Devin.

”Du är en pojke i storleken. Och för en gubbe som mig, är ni alla pojkar.”

Devin ryckte på axlarna. Han visste att för en åskådare såg han nog inte alls ut som en riktig smed, men han var fokuserad; metallen krävde att man lade all sin tankekraft på att förstå den. De subtila värmeskiftningarna och stålmönstren som skilde ett bristfälligt vapen från ett perfekt var nästan magiska och Devin var besluten att känna till dem allihop, att verkligen förstå dem.

”Försiktigt så det inte kyls ner för mycket,” sa Gund.

Devin drog snabbt tillbaka stålet över hettan och iakttog dess nyans tills den var precis rätt, innan han tog ut det för att bearbeta formen. Den var nära nog men inte helt felfri, det var något med kanten som inte var perfekt. Devin visste det lika säkert som han visste höger och vänster.

Han var fortfarande ung men han kunde vapen. Han kunde de bästa teknikerna för att tillverka dem och slipa dem... han

visste till och med hur man stred med dem, trots att både hans far och vapenmästare Wendros verkade övertygade att det var bäst om han inte gjorde det. Träningen som Vapenhuset erbjöd var för adeln, unga män som kom in för att lära från de erfarna svärdsmästarna, vilket inkluderade den omöjligt skickliga Wendros. Devin var tvungen att lära sig på egen hand genom att träna med allt från svärd till yxor, spjut och knivar, med vilka han högg i pålar och hoppades att det blev rätt.

Ett skrammel från Husets framsida fångade Devins uppmärksamhet. De stora metallportarna stod öppna, balanserade så pass att minsta lilla berörelse kunde få dem att svinga. De unga männen som hade kommit igenom dörrarna var uppenbarligen adla och lika uppenbart berusade. Berusning var farligt i Vapenhuset. Om en man dök upp efter att ha druckit, skickades han hem, och om han gjorde det mer än en gång, blev han avfärdad.

Till och med klienter kunde bli utskickade om de inte var nyktra nog. En full man med ett vapen var en farlig man, även om han inte var det avsiktligen. Men dessa... de var blåblodiga; att inte bete sig hövligt riskerade mer än bara jobbet.

”Vi behöver vapen,” sa mannen längst fram i ledet. Devin kände omedelbart igen prins Rodry, om inte på utseendet så genom den tydliga koppling till alla historier man hörde om honom. ”I morgon blir det jakt. Och kanske en turnering efter bröllopet.”

Gund gick för att hälsa dem, eftersom han var en av

mästersmederna där. Devin fokuserade på vapnet han smed; minsta lilla slirning eller misstag kunde släppa in luftbubblor som ledde till sprickor. Han var stolt i att hans noggrannhet bara producerade vapen som höll när man högg med dem.

Trots att svärdet bad om hans uppmärksamhet kunde han dock inte riktigt slita ögonen från de unga adelsmännen som hade kommit dit. De såg ut att vara i hans ålder; pojkar som försökte bli prinsens vänner snarare än Sporreriddare som tjänade hans far. Gund började med att visa upp spjut och svärd som skulle ha passat kungens armé, men pojkarna viftade avvisande med händerna.

”Detta är kungens söner!” sa en av männen och gestikulerade mot prins Rodry och någon annan man som Devin antog var prins Vars, mest för att han inte såg smal, dystert eller feminin ut nog att vara prins Greave. ”De förtjänar finare ting än dessa.”

Gund visade dem de vackrare vapnen, de med förgyllda handtag eller spjut med dekorationer i toppen. Han visade till och med några av dem som mästarna själva hade tillverkat, med lager på lager av det finaste stålet, vågiga mönster som skapats med uppvärmd lera och kanter som kunde användas för rakning om så behövdes.

”För fint för dem,” muttrade Devin för sig själv. Han tog svärdet han själv jobbade på och övervägde det. Det var klart. Han hettade upp det igen, redo att bada det i den mörka oljan som stod och väntade.

Han såg på sättet de plockade upp vapnen och viftade omkring

dem att de flesta inte hade någon aning om vad de höll på med. Prins Rodry kanske gjorde det, men han var på andra sidan Huset just nu och testade på ett större spjut med lövformad spets som han snurrade med skickligheten hos någon som tränat länge. I kontrast till det såg de andra ut som barn som lekte riddare. Devin såg klumpigheten i deras rörelser och de subtila bristerna i hur de höll vapnen.

”En man bör känna vapnen han gör och använder,” sa Devin och doppade svärdet han hade tillverkat ner i den svalkande trägen. Det blossade upp, flammade till, innan ett väsande tog över då vapnet långsamt kyldes ner.

Han övade med svärden så att han skulle veta när de var perfekta för en erfaren krigare. Han jobbade på sin balans och vighet liksom sin styrka, eftersom det inte verkade mer än rätt för honom att en man skulle smida sig själv som han smed sina vapen. Båda var prövande men den teoretiska delen var något enklare än den praktiska; förståelsen för att skapa det perfekta vapnet, förståelsen för ögonblicket då—

En krasch från hörnet där adelspojarna stod fångade hans uppmärksamhet och Devins blick flög mot dem precis i tid för att se prins Vars mitt i en hög med delar från en rustning som hade fallit från sitt ställ. Prinsen blängde på Nem, en av pojkarna som arbetade i Vapenhuset. Nem hade varit Devins vän så länge han kunde minnas och var stor, möjligen för välgödd, kanske inte världens skarpaste, men med händer som kunde smida de allra finaste redskapen. Prins Vars knuffade honom som Devin skulle

ha knuffat en dörr som satt fast.

”Idiotiska unge!” spottade prins Vars. ”Se dig för!”

”Förlåt mig, min herre,” sa Nem, ”men det var ni som gick in i mig.”

Devin höll andan. Han visste hur farligt det var att säga emot en adelsman, för att inte tala om en full adelsman. Prins Vars sträckte sig till sin fullständiga längd och smällde handen över Nems öra, hårt nog att slunga ner pojken på marken bland metalldelarna. Nem skrek till och reste sig sedan med en blodig arm; han hade landat med den på någonting vasst.

”Hur vågar du kaxa upp dig mot mig?” sa prinsen. ”Jag säger att du gick in i mig och du kallar mig en lögnare?”

Om Nem var någon annan, hade han kanske svarat med ilska, redo för en fejd, men trots sin storlek hade Nem alltid varit mild av sig. Han såg bara sårad och förvirrad ut.

Devin såg sig omkring ett ögonblick för att se om någon tänkte lägga sig i. Ingen i prins Rodrys sällskap verkade beredd att ingripa; de var förmodligen för rädda för att riskera att förolämpa någon som överträffade deras rang, även om de var adliga. Vissa av dem kanske till och med tyckte att pojken förtjänade stryk för vad han än hade gjort.

Och prins Rodry själv stod kvar på andra sidan av Huset och inspekterade sitt spjut. Om han hade hört oväsendet genom allt hamrande och smedjebrus, visade han inga tecken på det. Gund skulle inte lägga dig i – han hade inte överlevt så här länge i smidesverkstaden genom att hamna i trubbel med de överlägsna.

Devin visste att det bästa var att hålla sig borta. Till och med när prinsen höjde handen för ännu ett slag.

”Tänker du be om ursäkt?” krävde Vars.

”Jag gjorde ingenting!” insisterade Nem, förmodligen för chockerad för att minnas hur världen faktiskt fungerade. Sanningen var att han dessutom inte var alltför klok, när det kom till saker som dessa. Han trodde fortfarande att världen var rättvis, trodde fortfarande att det var en ursäkt att inte ha gjort någonting.

”Ingen talar till mig på det sättet,” sa prins Vars och slog Nem igen. ”Jag ska nog banka in lite uppförande i din tröga skalle och när jag är klar, kommer du att tacka mig. Och om du titulerar mig fel, slår jag in vett i dig också. Eller, nej, jag lär dig en *riktig* läxa.”

Devin visste att han inte kunde lägga sig i. Han var inte lika ung som Nem. Han visste hur världen fungerade. Om en blodsprins klev dig på tårna, bad du om ursäkt, eller tackade honom för äran. Om han krävde ditt absolut bästa arbete, sålde du det till honom, trots att han inte kunde fäktas rätt. Du ingrep inte, *ingrep inte*, för det innebar konsekvenser, för dig och din familj.

Devin hade en familj, utanför Vapenhuset. Han ville inte se dem skadas bara för att han hade haft kort stubin och inte tänkt sig för. Men samtidigt ville han inte stå och se på när en pojke blev sinneslöst misshandlad av en berusad prins, heller. Han höll hårdare i hammaren, tvingade sig själv att lägga ner den och

försökte intala sig själv att hålla sig undan.

Sedan grep prins Vars tag i Nems hand och tvingade ner den över ett städ.

”Få se hur bra du smider med en bruten hand,” sa han. Han tog en hammare och lyfte den och i den stunden visste Devin vad som skulle hända om han inte gjorde någonting. Hans hjärta snabbade upp.

Utan att tänka slungade Devin sig fram och sträckte sig efter prinsens arm. Han avledde inte slaget särskilt mycket, men det var tillräckligt för att träffa järnet bredvid Nems hand.

Devin höll kvar, ifall prinsen tänkte slå *honom* härnäst.

”Vad?” sa prins Vars. ”Rör mig inte.”

Devin kämpade med att hålla fast hans hand. Så nära honom var stanken av alkohol tydlig.

”Inte om ni tänker fortsätta slå min vän,” sa Devin.

Han visste att han hade satt sig själv i knipa bara genom att vidröra prinsen, men nu var det för sent.

”Nem förstår inte. Och han är heller inte anledningen till att ni slog omkull rustningen. Det skulle nog vara dryckens fel.”

”Rör mig inte, sa jag,” upprepade prinsen. Hans fria hand rörde sig mot matkniven på hans bälte.

Devin backade från honom så varsamt han kunde. En del av honom hoppades fortfarande att detta kunde lösas på ett fredfullt vis, trots att han visste precis vad som var på väg.

”Ni vill nog låta bli det där, Ers Höghet.”

Vars blängde på honom och andades tungt. Rent och skärt hat

i hans ögon.

”Det är inte jag som begår ett misstag här, din förrädare,”
morrade Vars med döden i rösten.

Vars satte ner hammaren och tog upp ett långsvärd från en av bänkarna, men det var redan uppenbart för Devin att prinsen inte var särskilt skicklig med ett svärd.

”Just det – du är en förrädare. Att attackera kungligheter är ett högmålsbrott. Sånt dör man för.”

Han svingade svärdet mot Devin som instinktivt tog tag i det närmaste han kunde hitta. Det visade sig vara en smideshammare som Devin lyfte för att ta emot slaget. Järn klingade mot järn när han hindrade svärdet från att kollidera med hans huvud. Slaget skakade i hand händer och det fanns inte en sekund att fundera. Med svärdet tryckt mot hammarhuvudet, slet han det från prinsens händer med all sin styrka. Det slamrade ner på golvet där den raserade rustningen låg.

Han tvingade sig själv att stanna upp. Han var arg att prinsen ens hade försökt hugga honom, men Devin var full av tålamod. Metallen krävde det. En otålig man i en smidesverkstad gjorde sig bara illa.

”Ser du?” ropade prins Vars och pekade på Devin med ett finger som skakade av antingen ilska eller skräck. ”Han slår mot mig! Grip honom. Dra ner honom till slottets mest undångömda cell och när morgonen kommer, sätt hans huvud på en påle.”

De unga männen runtom honom såg tveksamma ut, men det var likväl uppenbart att de inte skulle stå och se på när någon

så låg i rang som Devin bråkade med en prins. De flesta höll fortfarande i svärd och spjut som de oerfaret hade fäktats med och nu befann sig plötsligt Devin mitt i en ring av dessa vapen som alla pekade rakt mot hans hjärta.

”Jag vill inte bråka,” sa Devin; han visste inte vad mer han kunde säga. Han lät hammaren falla till golvet. Den var värdelös nu. Kunde han ens försöka slå sig ur situationen när de var så många? Trots att han misstänkte att han var en skickligare fäktare än någon annan här var de alldeles för många för att han ens skulle försöka. Och om han gjorde det, vad hände efteråt? Vart skulle han springa och vad skulle det innebära för hans familj om han gjorde det?

”Det kanske inte behövs någon cell,” sa prins Vars. ”Jag kanske hugger huvudet av honom här och nu där folk kan se. Ta ner honom på knä. På knä, sa jag!” han upprepade sig när männen runtom Devin inte agerade kvickt nog.

Fyra av dem gick fram för att putta ner Devin medan de andra stod med sina vapen riktade mot honom. Under tiden plockade prins Vars upp svärdet igen. Han lyfte det, undersökte vikten i det, och i det ögonblicket visste Devin att han skulle dö. Han fylldes med fruktan; det fanns ingen väg ut. Oavsett hur mycket han tänkte, oavsett hur stark han var, skulle det inte förändra någonting. De andra tyckte kanske inte att det prinsen tänkte göra var rätt, men de skulle ändå stå och se på. De skulle stå där och se på när prinsen svingade det där svärdet och...

...och i den stunden tycktes världen sträcka ut sig. Alla

hjärtslag blödde samman till ett. I det ögonblicket var det som att han kunde se varje muskel i prinsens kropp, se tankegnistorna som styrde dem.

”Aj! Min arm!” tjöt prins Vars. Svärdet smattrade över golvet.

Devin stirrade häpet. Han försökte ta in vad han precis hade gjort.

Och han blev livrädd för sig själv.

Prinsen stod där, höll sig om armen och försökte gnugga tillbaka känslan i armen.

Devin kunde inte göra annat än stirra på honom. Hade han verkligen gjort det där? Hur? Hur kunde man få någons arm att krampa bara genom att tänka på det?

Hans tankar återvände till den där drömmen, återigen...

”Det räcker,” ropade en röst och avbröt det hela. ”Släpp honom.”

Prins Rodry klev in i vapencirkeln och de unga männen sänkte armarna som svar till hans närvaro. De tycktes nästan sucka av lättnad att han var där.

Devin gjorde i alla fall det men behöll ändå blicken på prins Vars och vapnet som han nu höll i sin ickedominanta hand.

”Det räcker, Vars,” sa Rodry. Han klev in mellan Devin och prinsen och Vars tvekade. Devin trodde nästan att han skulle slå till med svärdet ändå, trots sin brors närvaro.

Han kastade svärdet åt sidan.

”Jag ville ändå inte komma hit,” sa han och gick ut.

Prins Rodry vände sig till Devin och behövde inte säga ett enda

ord till för att männen skulle släppa honom fri.

”Du är modig som stod upp för den där pojken,” sa han. Han lyfte spjutet i sin hand. ”Och du gör ett bra arbete. Jag hörde att den här var en av dina.”

”Ja, Ers Höghet,” sa Devin. Han visste inte vad han skulle tro. På bara några sekunder hade han gått från en säker död till att bli frisläppt, från att vara en förrädare till att få komplimanger. Det var vettlöst, men hur kunde det finnas vett i en värld där han precis hade utfört... magi?

Prins Rodry nickade och vände sig mot porten. ”Var mer försiktig i framtiden. Jag kanske inte är här och räddar dig nästa gång.”

Det tog flera sekunder innan Devin kunde förmå sig att ställa sig upp. Hans andetag kom med korta intervaller och nådde inte hela vägen in i honom. Han såg på Nem som försökte hålla igen det öppna såret på sin arm. Han såg rädd och uppskakad ut av händelserna.

Gamle Gund var plötsligt hos dem. Han tog Nems arm och band en tygbit runt den innan han såg på Devin.

”Var du tvungen att lägga dig i?” frågade han.

”Jag kunde inte låta honom göra Nem illa,” sa Devin. Det han hade gjort var något han skulle göra om hundra gånger till om så behövdes.

”Det värsta som hade kunnat hänt honom var ett kok stryk,” sa Gund. ”Vi har alla gått igenom värre saker. Nu... borde du gå.”

”Gå?” sa Devin. ”Gå hem för dagen?”

”Gå hem för dagen och alla dagar därpå, din dåre,” sa Gund. ”Tror du att vi kan låta en man som slåss med prinsen stanna i Vapenhuset?”

Devin kände hur andan lämnade hans bröstskog. Lämna Vapenhuset? Det enda hem han någonsin haft?

”Men jag—” började Devin och hejdade sig.

Han var inte Nem som trodde att världen i slutändan skulle bli det han ville bara för att det var ”det rätta”. Självklart ville Gund ha bort honom; Devin hade vetat redan innan han lade sig i vad han riskerade.

Han stirrade på Gund en stund innan han nickade. Det var det enda svar han kunde ge. Han vände sig om och började gå.

”Vänta,” ropade Nem. Han sprang till sin arbetsbänk och kom sedan tillbaka med något inlindat i tyg. ”Jag... Jag har inte mycket annat. Du räddade mig. Jag vill ge dig det här.”

”Jag gjorde det för att jag är din vän,” sa Devin. ”Du behöver inte ge mig någonting.”

”Jag vill det,” svarade Nem. ”Om han hade träffat min hand hade jag inte kunnat skapa något mer, så jag vill att du ska ha något som jag har gjort.”

Han gav den till Devin, som tog emot den försiktigt. Han lindade upp tyget och såg att inuti fanns... tja, inte riktigt ett svärd. En lång kniv, en huggare, för lång för att vara en vanlig kniv men inte lång nog för att räknas som svärd. Den var enkelkantad med ett handtag som bara stack ut på ena sidan och en kilformad ände. Det var ett drängvapen, långt ifrån de

långsvärd och stridsvapen som gjordes åt riddarna. Men den var lätt. Dödlig. Och vackert. Devin såg vid första anblick, då han vred och vände på stålet som glänste i ljuset, att den var mycket rörligare och farligare än ett riktigt svärd. Det var ett listigt vapen, ett smygande, snabbt vapen. Inte mer än perfekt för Devins lätta kroppsform och unga ålder.

”Den är inte färdig,” sa Nem, ”men jag vet att du kan göra klart den bättre än jag kan. Och det är bra stål, jag lovar.”

Devin svingade den experimentellt, kände hur den rev i luften. Han ville säga att det var för mycket, att han inte kunde ta emot det, men han såg hur mycket Nem ville att han skulle ha det.

”Tack, Nem,” sa han.

”Är ni klara?” sa Gund. Han såg på Devin. ”Jag kan inte säga att det inte är synd att du försvinner härifrån. Du arbetar bra. Bättre än de flesta här. Men du kan inte vara här när konsekvenserna slår till. Du måste härifrån, pojke. Nu.”

Devin ville fortfarande argumentera för sin sak. Men han visste att det var fruktlöst och insåg att han inte längre ville vara där. Han ville inte vara någonstans där han inte var välkommen. Det här hade aldrig varit hans dröm; det hade varit ett sätt att överleva på. Hans dröm hade alltid varit att bli en riddare och nu...

Nu verkade det som att hans dröm innehöll mycket underligare saker. Han var tvungen att klura ut vad det innebar.

Dagen ditt liv förändras föralltid.

Kunde detta vara vad magikern menade?

Devin hade inget val. Han kunde inte vända om nu, kunde inte återvända till smidesverkstaden och återställa allt.

I stället gick han ut i staden. Mot ödet.

In i dagen som låg framför honom.

KAPITEL SEX

Nerra gick ensam i skogen, gled fram mellan träden, njöt av känslan som solljuset gav när det lade sig över hennes ansikte. Hon antog att alla i slottet hade märkt vid det här laget att hon hade smugit ut men misstänkte också att de inte brydde sig särskilt mycket. Hon var bara i vägen för bröllopsförberedelserna om hon var där.

Här i det vilda hörde hon hemma. Hon satte blommor i sitt mörka hår, lät dem gräva in sig i flätorna. Hon tog av sig stövlarna och knöt ihop dem över axeln så att hon fick känna jorden under sina fötter. Hennes slanka form smög in och ut bland träden, nästan som en vindburen garntott, klädd i en orange klänning. Självfallet med långa ärmar. Hennes mor hade lärt henne hur viktigt det var, för länge sedan. Hennes familj kände kanske till hennes sjuklighet, men ingen annan behövde få reda på det.

Hon älskade att vara utomhus. Hon älskade att se växterna och veta vad de hette; blåklockan och björnlokan, eken och almen, lavendeln och svampen. Hon visste mer än bara deras namn eftersom alla hade sina egna egenskaper, de som lindrade och de som skadade. En del av henne önskade att hon hade tillbringat hela sitt liv här ute, fri och vid ro. Hon kanske kunde det, hon kanske kunde övertala sin far att låta henne bygga ett hem ute i skogen och utnyttja sina kunskaper för något gott, hjälpa de sjuka och skadade.

Nerra log sorgset åt det. Trots att det var en fin dröm, visste hon att hennes far aldrig skulle gå med på det och hur som helst... Nerra hindrade tanken. Men det kunde hon inte göra för alltid. Hur som helst skulle hon inte leva länge nog att bygga något liv över huvud taget. Sjukdomen dödade – eller omvandlade – för snabbt för det.

Nerra drog loss barkremsor från ett pilträd, vilket hon visste lindrade smärta, och lade dem i sin bältpåse.

Jag kommer nog att behöva dem snart, antog hon. Idag hade hon inte ont, men om det inte var hon, var det kanske änkan Merrils pojke som behövde det, som bodde längre ner i staden. Hon hade hört att han hade feber och Nerra visste mer än de flesta om hur man tog hand om de sjuka.

Jag vill ha en dag då jag inte behöver tänka på det, tänkte hon.

Som om blotta tanken på det drog fram det, kände Nerra hur hon började bli svag i kroppen och var tvungen att ta stöd mot ett av träden. Hon höll hårt i det och väntade på att yrseln skulle försvinna, kände hur andetagen blev strävare. Hon kände också pulserandet i högerarmen, kliandet och bultandet, som om något innanför huden kämpade för att ta sig ut.

Hon satte sig ner och där i skogens skylande sfär, gjorde hon det hon aldrig gjorde i slottet: hon drog upp ärmarna och hoppades att den kyliga skogsluften skulle göra nyttan som ingenting annat lyckades göra.

Masverket på hennes arm var bekant nog vid det här laget, svart och format som ådror. Det stod ut från den nästan

genomskinliga hudfärgen. Hade märkena växt sedan hon såg dem sist? Det var svårt att säga eftersom Nerra oftast undvek att titta på dem och inte heller vågade visa dem för någon annan. Inte ens hennes bröder och systrar kände till hela sanningen, bara att hon ibland svimmade, ingenting annat. Resten av sanningen tillhörde henne, hennes föräldrar, mästern Grey och den enskilda läkaren hennes far hade litat på.

Nerra visste varför. De med fjällmärken blev bannlysta, eller värre, för att undvika att det spred sig. I rädslan för vad det kunde innebära. De med fjällsjukan förvandlades enligt sägen till saker som var allt annat än mänskliga – och dödliga för de som blev kvar.

”Så jag får förbli ensam,” sa hon högt för sig själv och drog ner ärmen; hon kunde inte längre stå ut med att se på vad som fanns där under.

Tanken på ensamhet var minst lika jobbig. Hon saknade ofta skogen, visst, men det var ingenting jämfört med hur mycket hon saknade människorna. Till och med som barn hade hon varit utan nära vänner, utan alla tjänsteflickor och unga adelskvinnor Lenore hade, för att inte riskera att någon av dem såg. Hon kunde inte ens trösta sig med löftet om älskare och friare; för en sjuklig flicka som henne var det inte möjligt. En del av Nerra önskade att hon hade allt det där, hon föreställde sig ett liv där hon var normal, frisk, trygg. Hennes föräldrar kunde ha hittat någon ung adelsman för henne att gifta sig med, som de gjorde med Lenore. De kunde ha haft ett hem och en familj. Nerra kunde ha haft

vänner och möjligheten att hjälpa folk. I stället... fanns bara detta.

Nu har jag till och med gjort skogen ledsen, tänkte Nerra med ännu ett sorgset leende.

Hon ställde sig upp och fortsatte gå, fast besluten att njuta av den vackra dagen, om inte annat. I morgon var det en jakt inplanerad, men det skulle innebära för många människor för att hon skulle kunna njuta av naturen. Hon förväntades minnas hur man konverserade med de som såg skicklighet i att döda skogsväsen som en dygd och oljudet av jakttrumpeten skulle skära i henne.

Nerra hörde någonting annat, plötsligt; det var inte en jakttrumpet utan ljudet av någon som rörde sig i närheten. Hon tyckte sig få syn på någon bland träden, en ung pojke kanske, men det var svårt att veta exakt. Hon blev orolig. Hur mycket hade han sett?

Det kanske inte var någonting. Nerra visste att det fanns fler människor i skogen. Det kanske var en kolbrännare eller en skogsvaktare, kanske en tjuvskytt. Vem det än var skulle de nog stöta på varandra om Nerra fortsatte gå. Hon gillade inte den idén, gillade inte risken att låta dem se mer än de borde, så hon begav sig åt ett nytt håll, ett nästan slumpmässigt håll. Hon hittade bra nog i skogen för att inte oroa sig över att tappa bort sig. Hon bara fortsatte tills hon såg järnek och björk, skelört och vildrosor.

Och någonting annat.

Nerra stannade upp när hon fick syn på en skogsglänta som

såg ut att ha haft någon stor varelse i sig. Grenar var avbrutna och marken var nedtrampad. Ett vildsvin, kanske? En hel flock vildsvin? Fanns det kanske en björn i närheten, stor nog att jakten trots allt var berättigad? Nerra såg inga ramavtryck i marken, så ingenting som antydde att något hade tagit sig till gläntan på fot.

Hon såg dock ett ägg som vilade mitt i gläntan, på sidan, i gräset.

Hon frös till is. Övervägde.

Det kan inte vara...

Det fanns förstås historier. Galleriet i slottet hade några förstenade versioner som helt saknade liv.

Men detta... det kunde inte vara...

Hon tog sig närmare och först nu uppenbarades äggets storlek. Det var enormt, stort nog att Nerras armar knappt hade nått runt det om hon försökte omfamna det. Stort nog att inte tillhöra någon fågel.

Ägget hade en djupt blå färg som nästan gick över till svart, med guldiga vener runtom, likt blixtar över en natthimmel. När Nerra så försiktigt hon kunde sträckte ut handen för att vidröra ägget, kände hon att den var varm till ytan på ett sätt som ägg inte brukar vara. Det var tillräckligt för att övertyga henne om vad hon hade hittat.

Ett drakägg.

Omöjligt. Hur länge sedan var det någon hade sett en drake? Till och med de sagorna handlade om bestar i skyn med gigantiska vingar, inte om ägg. Drakar var aldrig hjälplösa små

ting. De var stora och fasansfulla och omöjliga. Men Nerra kunde inte komma på vad annars det kunde vara.

Och nu är valet mitt.

Hon visste att hon inte bara kunde gå därifrån nu när hon hade sett ägget, övergivet utan något bo som de fåglar hade för att ruva i. Om hon gjorde det, var det sannolikt att något skulle komma och äta upp ägget, förstöra varelsen inuti. Eller krossa det av ren rädsla. Människor kunde vara grymma ibland.

Hon kunde inte ta med sig det hem, heller. Tänk att spatsera in genom slottets portar med ett drakägg i händerna. Hennes far skulle ta det ifrån henne på ett ögonblick, förmodligen för att låta mäster Grey undersöka det. I bästa fall skulle varelsen inuti bli inspärrad och petad på. I värsta fall... Nerra ryste vid tanken på ägget som dissekerades av forskarna i Kunskapshuset. Till och med apotekaren Jarran skulle nog vilja plocka isär det för studiernas skull.

Vad kan jag då göra?

Hon funderade.

Nerra kände till skogen lika väl som korridorerna till hennes sängkammare. Fanns det ingen plats som var bättre än att lämna ägget mitt ute i det fria?

Jo – hon visste ett ställe.

Hon lade armarna om ägget och kände den underliga hettan när hon lyfte det. Det var tungt och för ett ögonblick trodde hon nästan att hon skulle tappa det, men lyckades få ihop händerna och ta sig vidare genom skogen.

Det tog ett tag att hitta platsen hon letade efter. Hon höll utkik för aspträden som signalerade det lilla utrymmet där den gamla grottan fanns, utmärkta av stenar som täckts av mossa sedan länge tillbaka. Grottan stod öppen vid sidan om en liten kulle mitt i skogen och Nerra såg från marken att inget hade valt toppen som bädd. Det var bra; hon ville inte ta med sitt fynd någonstans där faran var ännu närmare inpå.

Gläntan tydde på att drakar inte gjorde bon, men Nerra gjorde ett åt ägget ändå genom att samla ihop kvistar och grenar, buskage och gräs, som hon sedan vävde ihop till en oval där ägget kunde vila. Hon puttade in det till grottans inre vrå av mörker där det var utom synhåll.

”Sådär,” sa hon till ägget. ”Nu är du trygg, i alla fall tills jag har klurat ut vad jag ska göra med dig.”

Hon hittade trädgrenar och lövverk att täcka ingången med. Hon tog stenar som hon rullade dit, varje en så tung att hon knappt orkade flytta dem. Hon hoppades att det skulle räcka för att hålla borta alla varelser som kunde tänkas försöka ta sig in.

Hon blev precis klar när hon hörde ett ljud och vände om tvärt. Där, bland träden, stod pojken hon hade sett tidigare. Han stod och stirrade som om han försökte förstå vad som pågick.

”Vänta,” ropade Nerra åt honom, men ropet i sig var nog för att skrämma honom. Han vände sig om och sprang, lämnade Nerra åt att undra hur mycket han hade sett och vem han skulle säga till.

Hon fick en tung känsla av att det var för sent.

KAPITEL SJU

Prinsessan Erin visste att hon inte fick lov att vara där, inte fick lov att rida genom skogen norrut, mot Sporren. Hon skulle ha varit i slottet, provat ut klänningar inför sin storasysters bröllop, men blotta tanken på det var nog för att få henne att huttra.

Det påminde henne om allt som väntade, varför hon hade stuckit. Hon skulle i vilket fall som helst hellre rida här i sin tunika, med dubblett ovanpå och ridbyxor, än späckas ut, bli hånad av Rodry och hans vänner, se på när Greave surade och när Vars... Erin rös. Nej, det var bättre att vara här ute, att göra något meningsfullt, något som skulle *bevisa* att hon var mer än bara en dotter att gifta bort.

Hon red genom skogen och iakttog växterna längs stigens sidor, trots att det var något Nerra vanligtvis fascinerades mer av än henne. Hon red förbi ekar och vårtbjörkar, såg skuggorna de skapade och försökte att inte tänka på alla gömställen som skuggorna skapade.

Hennes far skulle förmodligen bli arg på henne för att hon gav sig av utan förkläde. Prinsessor behövde beskyddas, skulle han säga. De spatserade inte ut ensam till sådana ställen som dessa där träden tycktes trängas och stigen inte mer än anades. Han skulle bli arg på henne för ännu mer, förstås. Han trodde förmodligen att hon inte hade hört konversationen han höll med hennes mor, den som så gott som jagade ut henne mot stallen.

"Vi måste hitta en make åt Erin," hade hennes mor sagt.

"En make? Det är större chans att hon ber om fler lektioner i fäktning," svarade hennes far.

"Det är det jag menar. En flicka borde inte hålla på med sådant som sätter dem i fara. Vi måste hitta en make åt henne."

"Efter bröllopet," sa hennes far. *"Det kommer att finnas många adelsmän där inför gästbudet och jakten. Vi kanske kan hitta en ung man där som passar som make."*

"Vi kanske måste erbjuda hemgift."

"I så fall gör vi det. Guld, ett hertigdöme, vad som än passar min dotter bäst."

Sveket var omedelbart – det var absolut. Erin hade marscherat till sitt rum för att packa ihop sina saker; staven och kläderna, ett paket nödvändigheter. Hon hade svurit på att aldrig komma tillbaka.

"Hur som helst," sa hon till sin häst, "är jag gammal nog att göra vad jag vill."

Hon var kanske yngst av sina syskon, men hon var ändå sexton år. Hon kanske inte var allt hennes mor önskade att hon var – för pojkig med sitt mörka hår i axellängd så att det inte kom i vägen för henne, aldrig lockad att sy eller niga eller spela harpa – men hon var ändå redo att ta hand om sig själv.

Hon trodde det, i alla fall.

Hon var tvungen att vara det, om hon ville gå med i Sporreriddarna. Bara namnet på ordern fick hennes hjärta att hoppa. De var rikets bästa krigare och hjältar allesammans. De

tjänade hennes far men red också ut för att rätta till fel och slåss mot fiender som ingen annan klarade av. Erin skulle ge vad som helst för att bli en av dem.

Det var därför hon red norrut, mot Sporren. Det var också därför hon tog just denna väg, genom delar av skogen som sedan länge ansetts farliga.

Hon fortsatte framåt och tog in sin omgivning. Vilken annan dag som helst, hade den varit vacker. Men om det vore någon annan dag, hade hon inte varit där. Hon såg sig omkring med kvickt flackande blick, nästan för medveten om skuggorna på vardera sida och grenarna som vidrörde henne när hon passerade. Det var en plats där man lätt kunde försvinna och aldrig återvända.

Trots detta var det den vägen hon behövde ta för att nå fram till Sporreriddarna. Särskilt om hon ville imponera på dem när hon väl var där. När det stod klart inför henne, blev rädslan mindre påtaglig.

”Varför inte stanna där du är,” ropade en röst längre fram på stigen.

Där. Erin kände en kortvarig våg av rädsla och det vibrerade som ett par små vingar inuti hennes mage. Hon stannade sin häst och svingade sig ner från sadeln med smidighet. Nästan som en eftertanke, tog hon sin korta stav och bar den i sina handskbeklädda händer.

”Och vad tror du att du gör med den där staven?” sa mannen längre fram på skogsstigen. Han klev fram, klädd i tätt spunna

kläder, med en yxa i ena handen. Två män till klev fram från träden bakom Erin. Den ena höll en lång kniv och den andra höll ett riddarsvärd som indikerade att han en gång hade stridit för en adelsman.

”Jag passerade en by,” sa Erin, ”och de varnade för banditer i skogen.”

De verkade inte tycka att det var konstigt att hon hade kommit dit. Erin kände ängslan inom sig. Var det så klokt att komma hit? Hon hade visserligen tränat en hel del, men detta... det var något helt annat.

”Vi är visst kända, pojkar,” ropade ledaren med ett skratt.

Känd var ett ord för det. I byn hade hon talat med en ung kvinna som reste med sin man. Kvinnan hade sagt att även om man gav dessa män allt de ville ha, krävde de bara mer, och tog det också. Hon hade gett Erin alla detaljer och Erin hade önskat att hon hade Lenores sociala förmågor eller Nerras medkänsla. Erin hade inget utav dem; detta var det enda hon hade.

”De säger att ni dödar de som slåss,” sa Erin.

”Men då så,” sa ledaren. ”Då vet du bättre än att göra det.”

”Är det värt det?” sa en av de andra. ”Hon är ju knappt ens en flicka.”

”Klagar du?” spottade ledaren ur sig. ”Efter det du har gjort med pojkar?”

Erin stod där och väntade. Rädslan befann sig fortfarande i henne och hade växt till något monstruöst, något i björnstorlek som hotade att krossa henne, oskadliggöra henne. Hon borde inte

ha kommit hit. Det här var inte träning och hon hade aldrig slagits med någon på riktigt. Hon var nu bara en ung kvinna som skulle dödas, eller värre...

Nej. Erin tänkte på det, tänkte på kvinnan från byn, och tvingade ner rädslan, ner under ilskan.

”Om du vill göra det enkelt för sig så ger du oss allt du har. Hästen, värdesakerna, allt.”

”Och sen tar du av dig kläderna,” sa den andra som redan talat. ”Då slipper vi få blod på dem.”

Erin svalde och tänkte på vad det innebar. ”Nej.”

”Nehepp,” sa ledaren. ”Då får vi göra det på det svåra sättet.”

Mannen med den långa kniven närmade sig Erin först, sträckte sig efter henne och svingade vapnet mot hennes kropp. Erin bröt hans grepp, men kniven gled genom hennes kläder lika enkelt som det skulle en mjölkerskas smör. Mannens triumferande flin förvandlades snabbt till chock när kniven mötte motstånd och gav ifrån sig ljudet av metall mot metall.

”Det är ett himla stök att ta av en pansarskjorta,” sa Erin.

Hon slog till med sin stav, träffade mannen i ansiktet med skaftet. Han tumlade baklänges. Hon högg till med stavspetsen i halsen på honom så att han gurglade till och flög bakåt.

”Din slyna!” sa knivmannen.

Nu vred hon om staven, drog bort ena spetsen för att avslöja knivbladet som gömde sig under och utgjorde nästan halva stavlängden. Skogens brokiga ljus studsade på den, mörklagt. I den udda, lugna tystnaden som följde, tog hon chansen att tala.

Det fanns inte längre något syfte i att hålla hemligheter.

”När jag var ung tvingade min mor mig att ta sylektioner, men kvinnan som lärde oss var nästan blind, så Nerra, min syster, brukade uppehålla henne medan jag smet ut och slogs med pojkar med pinnar. När mor fick reda på det blev hon arg, men min far sa att jag lika gärna kunde lära mig fäktning ordentligt, och han var ju kung, så...”

”Är din far kung?” sa ledaren. Frukatan fyllde hans ansikte, tätt följt av girighet. ”Om de fångar oss så dödar de oss... Men det skulle de ha gjort oavsett – och tänk vilken lösesumma vi skulle kunna få för någon som dig.”

De skulle förmodligen betala stort. Men med tanke på det Erin hade råkat höra om summan de var beredda att ge för att bli av med henne...

Banditen slängde sig mot Erin igen, avbröt hennes tankegång genom att svinga sin yxa och sparka mot henne. Erin sköt yxan åt sidan med en hand, slog mot mannens armbåge och sparkade honom i knät precis när han försökte sparka henne. Han stapplade och föll mot marken. Hennes lärare hade varit upprörd att hon inte fullföljde det.

Fortsätt röra dig, gör slut på det snabbt, ta inga risker. Erin kunde nästan höra orden som mästern Wendros skulle ha sagt. Det var han som sa åt henne att använda det korta spjutet, ett vapen som kompletterade hennes korta längd och brist på styrka, genom fart och räckvidd. Erin blev lite besviken då, men var det inte längre.

Hon tog tag i sitt vapen med båda händerna, slog runt och skyddade sig från mannen med svärd som kom mot henne. Hon tog emot slagen en efter en innan hon siktade in ett eget slag mot honom. Ett spjut kan skäras med likväl som det kan stötas med. Han försökte avvärja attacken genom att möta den med sitt eget svärd och Erin vred på handlederna så att knivbladet dansade i staven och udden pekade rakt fram, mot hans hals, där den till slut grävde in sig. Till och med i dödsfallet försökte mannen att slå mot henne, men Erin stötte bort det, redan på väg därifrån.

Stanna inte. Fortsätt röra dig tills kampen är över.

”Hon dödade honom!” skrek knivmannen. ”Hon dödade Ferris!”

Han slängde sig mot henne med sin långa kniv, uppenbart besluten att döda, inte fånga. Han var snabb, försökte ta sig nära nog att längden på Erins vapen inte längre hjälpte. Erin avsåg att ta ett steg tillbaka, men rörde sig sedan framåt – närmare än han hade förväntat sig – och spann honom över sin höft så att han landade på marken med luften slagen ur honom...

Han skulle i alla fall ha gjort det, om han inte hade dragit henne med sig ner.

Pråliga flicka. Gör bara det nödvändigaste.

Det var för sent för det nu. Hon var redan på marken med knivmannen, fasthållen medan han högg henne. Bara pansarskjortan skyddade henne. Hon hade drabbats av övermod och nu befann hon sig i en position där en mans överlägsna styrka blev väsentlig. Han var uppepå henne, puttade kniven mot hennes

hals...

På något vis lyckades Erin komma nära nog att bita honom. Det gav henne tillräckligt med utrymme för att kravla sig ur hans grepp, helt utan elegans – det var ren desperation. Ledaren var på fötter igen, svingade sitt vapen. Erin avvärjde det första slaget, knappt, på sina knän, blev sparkad i magen och spottade blod när hon ställde sig upp.

”Du valde fel personer att bråka med, din slyna,” sa ledaren. Han höjde vapnet för att hugga uppifrån, siktade rakt på hennes huvud.

Det fanns ingen tid att dra sig undan, ingen tid att parera. Det enda Erin kunde göra var att ducka och skjuta sitt spjut uppåt. Hon kände knastrandet när det slog igenom kött och förväntade sig kollisionen mellan sin fiendes vapen och sin egen kropp, men för ett ögonblick blev allt stilla. Hon vågade till sist titta upp. Där var han, genomborrad av hennes spjut, för upptagen med att stirra ner på vapnet för att avsluta sin egen attack.

Det är fagert med tur, men korkat att förlita sig på den, ekade mästern Wendros röst i hennes huvud.

Knivmannen låg fortfarande ner, kämpade för att ta sig upp.

”Skona mig, jag ber dig,” sa knivmannen.

”Skona dig?” sa Erin. ”Skonade du människorna du rånade, dödade, våldtog? När de bönföll, skrattade du då åt dem? Attackerade du de som flydde? Hade du skonat *mig*?”

”Snälla,” sa mannen och tog sig på fötter. Han vände sig om för att springa, hoppades förmodligen att han var snabbare än Erin.

Hon släppte honom nästan, men vad skulle han då göra? Hur många fler skulle dö när han fick för sig att han återigen kunde komma undan med det? Hon vände på spjutets blad, lyfte vapnet och slungade iväg det.

På långt håll hade det inte fungerat, eftersom spjutet var kortare än ett riktigt kastspjut, men med den korta sträckan mellan dem seglade den perfekt genom luften och landade i banditens kropp, sänkte honom till marken igen. Erin klev fram, satte ena foten på hans rygg och drog ut spjutet. Hon lyfte det och högg skarpt i nacken på honom.

”Det var den barmhärtighet som fanns i mig idag,” sa hon.

Hon stod där en stund innan hon flyttade sig till sidan av stigen, plötsligt illamående. Det hela kändes så rätt och så enkelt medan hon slogs, men nu...

Hon kräktes. Hon hade aldrig dödat någon förut och nu blev förfäran och stanken nästan överväldigande. Hon satte sig på knä och blev kvar där i vad som kändes som flera timmar innan hon återfann sinnet, som envisades om att fortsätta genom skogen. Mäster Wendros röst återvände till henne...

När det är gjort, är det gjort. Du måste fokusera på det praktiska och inte ångra dig det minsta.

Det var lättare sagt än gjort, men Erin tvingade sig upp på fötter igen. Hon torkade av svärdet på banditernas kläder innan hon drog kropparna åt sidan. Det var det svåraste av allt eftersom de alla var större än henne. Dessutom var lik tyngre än levande kroppar. När hon var klar hade hon mer blod på kläderna än

efter striden, för att inte tala om skadan som knivmannen han orsakat henne. Hon fick en besynnerlig tanke, att hon var tvungen att få såret bandagerat av en tjänare innan hennes mor såg. Hon skrattade åt det och kunde inte sluta skratta på en lång stund.

Stridsnerv. En fäktares största hot och den starkaste drogen i världen.

Erin stod där i några minuter till, lät adrenalinet forsa genom ådrorna. Hon hade dödat män. Mer än så. Hon hade bevisat vad hon klarade av. Sporreriddarna var tvungna att ta med henne nu.

KAPITEL ÅTTA

Renard återvände ständigt till värdshuset Brutna Vågen av tre anledningar. Ingen av dem hade att göra med den ärligt talat usla ölen. Den första anledningen var barservitrisen Yselle, som verkade ha en svag punkt för bastanta män med rött hår som han själv, och alternerade mellan att anklaga honom för att vänstra och begära att han hälsade på oftare.

Den andra anledningen var att, de dagar han kände för att tjäna lite pengar på ett ärligt sätt, hade de inget emot att han tog fram sin luta och spelade några gamla ballader. Renard kände oftast inte för det, men ibland kliade det i fingrarna.

Den tredje anledningen var att hans fingrar ofta kliade efter att göra annat än uppträda – och värdshuset var en bra plats att höra rykten.

”Det låter för mycket som en saga,” sa han till mannen mittemot och utnyttjade försiktigt distraktionen för att byta ett av sina spelkort mot ett gömt i rockärmen.

”Du kan kalla det en saga om du vill men jag såg det med mina egna ögon,” insisterade mannen. Han var klädd i en sjömans grova kläder och hävdade att han arbetade på skeppen som seglade längs den längre sträckan ut, bortom flodens förödande forsar och ut i havet. Det var tillräckligt för att göra Renard misstänksam. Sjömän var galningar. Ingenting annat kunde förklara varför de begav sig ut på det farliga djupvattnet när

handel över broarna mellan de norra och södra kungarikena var så mycket enklare.

”Så, berätta igen,” sa Renard och lade ner sina kort.

”Ha, jag vann!” sa sjömannen. ”Jag har vanligtvis inte sån tur.”

Det är för att du är urusel på kortspel, sa inte Renard. Han var inte säker på om han tyckte om att fuska för att förlora – det motsade själva syftet – men förhoppningsvis var förtjänsten större än förlusten.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.